

การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ
ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

จอมขวัญ สุทธินนท์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากทุนวิจัยสำหรับบุคลากรคณะศิลปศาสตร์

ประเภทนักวิจัยใหม่ ประจำปี 2560

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อเรื่อง: การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียน
รายวิชาทักษะการสื่อสาร

ผู้วิจัย: จอมขวัญ สุทธินนท์

พ.ศ.: 2559

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง พัฒนาความสามารถ และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ตามแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce แบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) (1996: 94) ซึ่งกำหนดระดับคะแนน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก จากจำนวนผลงานของนักศึกษาทั้งสิ้น 114 คน จำนวนย่อหน้าทั้งสิ้น 1,707 ย่อหน้า

การวิเคราะห์แบบแยกองค์ประกอบประกอบด้วยสามส่วนคือองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา และมีการวิเคราะห์สามส่วนนี้ในสองประเด็นหลัก ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้าและพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้า ผลการวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบของย่อหน้า พบข้อบกพร่องคิดเป็นร้อยละ 55.3 และพบพัฒนาการ คิดเป็นร้อยละ 68.33 ด้านการเรียบเรียงย่อหน้า พบข้อบกพร่อง คิดเป็นร้อยละ 64.9 และพบพัฒนาการ คิดเป็นร้อยละ 75.1 และด้านสำนวนภาษา พบข้อบกพร่อง คิดเป็นร้อยละ 65.31 และพบพัฒนาการ คิดเป็นร้อยละ 72.3 ตามลำดับ ส่วนการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

Title: Developing Paragraph Writing Ability Focusing on its Components among Students Taking the Communication Skills Course

Researcher: Jomkwan Sudhinont

Year: 2016

Abstract

The aim of this study on developing paragraph writing ability focusing on its components among students taking Communication Skills course was to investigate errors, improve ability, and compare ability in paragraph writing in terms of components of the paragraph among students between before and after they had taken the course using an evaluation form on paragraph writing for each component based on the authentic assessment concept. O'Malley and Pierce's analytical scoring rubric (1996: 94) was employed; the levels of evaluation in the rubric were classified as 1 = To be improved, 2 = Passed, 3 = Good, and 4 = Very Good. The study was conducted with 1,707 paragraphs written by 114 students.

The analytical scoring rubric consisted of three parts: components of the paragraph, paragraph coherence, and linguistic features. The three parts were analyzed in terms of errors in writing a paragraph, and development of ability in writing a paragraph. The results of the analyses revealed that in components of the paragraph, errors accounted for 55.3 percent and development accounted for 68.33 percent; in paragraph coherence, 64.9 percent and 75.1 percent; and in linguistic features, 65.31 percent and 72.3 percent, respectively. Regarding comparison of paragraph writing ability focusing on its components of students between before and after taking the Communication Skills course based on self-evaluation using a paragraph evaluation form which was an analytical scoring rubric as authentic assessment, it was found that the students' ability in paragraph writing was significantly improved at the level 0.01.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยดำเนินการโครงการและรายงานการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” สำเร็จได้ด้วยดี โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. วรณณะ หนูหมื่น เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ จึงขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ประเทือง ทินรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสถียร แป้นเหลือ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตนา จันท์เทาว์ ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัย

ท้ายที่สุดขอขอบคุณงานวิจัยและวารสาร ภาควิชาสารัตถศึกษา และคณะศิลปศาสตร์ ที่ดำเนินการให้โครงการและรายงานการวิจัยเรื่องนี้ได้รับเงินทุนสนับสนุน ประจำปีงบประมาณ 2560

จอมขวัญ สุทธินนท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 การตรวจเอกสาร	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง	27
ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย	
3 วิธีดำเนินการวิจัย	30
แหล่งข้อมูล	30
การรวบรวมข้อมูล	30
แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	31
วิธีเสนอผลการวิจัย	31
สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล	32

4	ผลการวิจัย	34
	ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร	34
	พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง	41
	การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลัง จากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์ม เกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบ โดยการประเมินตามสภาพจริง	47
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
	สรุปผลการวิจัย	57
	อภิปรายผล	60
	ข้อเสนอแนะ	64
	เอกสารและสิ่งอ้างอิง	65
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	69
	ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย	71
	ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
	ภาคผนวก ง ตัวอย่างผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษา	83
	ภาคผนวก จ ประวัติผู้วิจัย	89

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร	40
ตารางที่ 2	พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยการประเมินตามสภาพจริง	46
ตารางที่ 3	การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้า ด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเอง ตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้า แบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง	48
ตารางที่ 4	คะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเอง ตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้า แบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)	52
ตารางที่ 5	คะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเอง ตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้า แบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)	53
ตารางที่ 6	ทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z-test ที่ว่า การประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียน ระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้	56

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

งานเขียนมีความสำคัญต่อแวดวงการศึกษา ทั้งสำหรับผู้สอนที่ต้องผลิตงานเขียนในรูปแบบตำราหรือเอกสารประกอบการสอนอันเป็นเครื่องมือที่นักศึกษาใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าในและนอกชั้นเรียน และสำหรับนักศึกษาที่ต้องเขียนรายงาน แบบฝึกหัด และข้อสอบอัตนัย อันเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาซึ่งแสดงให้เห็นระดับความสามารถทางสติปัญญา นอกจากนี้ งานเขียนยังทำให้เกิดวัฒนธรรมการถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญา ทำให้บุคคลมีผลงานสะท้อนความเจริญก้าวหน้าของตนเอง สังคม และประเทศชาติอีกด้วย (กฤษสิริย์ ไททยะวณิช และคณะ. 2544: 64)

วิชา 895-132 ทักษะการสื่อสาร จัดอยู่ในสาขามนุษยศาสตร์ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มวิชาภาษา ที่เปิดให้นักศึกษาที่สนใจและประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับทรัพยากรสารสนเทศ วิธีการค้นคว้า และการนำเสนอ รวมถึงทักษะการใช้ภาษา ได้เรียนรู้ เข้าใจ และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างสัมฤทธิ์ผล โดยไม่ได้จำกัดชั้นปีและสาขาวิชาในการลงทะเบียนเพื่อศึกษา จึงทำให้ผู้เรียนรายวิชานี้มีความหลากหลาย

อย่างไรก็ตาม จากการตรวจผลงานของนักศึกษาที่เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าทักษะการเขียนของนักศึกษายังมีข้อบกพร่อง เนื่องจากการสร้างสรรค์ผลงานในกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นแบบฝึกหัด แบบทดสอบ รายงาน และข้อสอบ ที่นักศึกษาต้องนำเสนอในการศึกษาระดับอุดมศึกษามักเป็นรูปแบบอัตนัย ซึ่งต้องใช้ทักษะการเขียนสูงกว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนักศึกษายังไม่มีความรู้ความเข้าใจถึงหน้าที่และองค์ประกอบของย่อหน้าอย่างแท้จริง ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าจึงไม่เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462) ซึ่งมีองค์ประกอบที่ประเมิน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป กล่าวคือ เรียงความต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน และใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง 2) การเรียบเรียงย่อหน้า กล่าวคือ ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญชัดเจน และมีการขยายรายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจน และสมเหตุสมผล และ 3) ส่วนวนภาษา กล่าวคือ ผู้เขียนใช้ภาษาในระดับทางการ ร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น และเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้อย่างไพเราะเหมาะสม

เกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องลักษณะของย่อหน้าที่ดีตามแนวคิด 4 ประการ ของ สิรวิธรรม นันทจันทูล (2549: 16-17) และ วรวรรธน์ ศรียาภัย (2557: 37-39) ได้แก่ 1) มีเอกภาพ 2) มีสารัตถภาพ 3) มีสัมพันธภาพ และ 4) มีความสมบูรณ์ ซึ่งจากเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความ และแนวคิดเรื่องลักษณะของย่อหน้าที่ดีข้างต้น ผู้วิจัยพิจารณาผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแล้วพบข้อบกพร่องดังนี้

1) ย่อหน้าขาดเอกภาพเนื่องจากนักศึกษาเขียนใจความสำคัญมากกว่าหนึ่งประเด็นในย่อหน้านั้นซึ่งตามหลักการเขียนย่อหน้านักศึกษาควรนำเสนอใจความสำคัญเพียงหนึ่งประเด็นและขึ้นย่อหน้าใหม่สำหรับประเด็นที่สองและประเด็นต่อ ๆ ไป 2) ย่อหน้าขาดสารัตถภาพเนื่องจากขาดประโยคใจความสำคัญที่เน้นย้ำสาระสำคัญและขาดประโยคขยายความสนับสนุนสาระสำคัญของย่อหน้านั้นให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจน 3) ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพเนื่องจากเนื้อความแต่ละประโยคขาดความสัมพันธ์กัน และใช้คำเชื่อมทั้งสันธาน บุพบท และ ประพันธสรรพนามไม่สัมพันธ์กับเนื้อความ และ 4) เนื้อความของย่อหน้านั้นไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเมื่อนักศึกษาเขียนประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อน โดยเฉพาะประโยคความซ้อนที่มีนามวลีขนาดยาวทำให้นักศึกษาเขียนไม่จบกระแสความด้วยเข้าใจผิดว่าข้อความที่เขียนนั้นมีขนาดยาวและจบความการนำเสนอแล้ว ดังตัวอย่างการเขียนแนะนำตนเองของนักศึกษาต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

“งานอดิเรก เล่นเกมเมื่อว่างและออกไปเล่นบาสและฟุตบอลเป็นพิเศษผมรู้สึกที่ความสุขมากต่อให้เหนื่อยจากการซ้อม ผมก็ยังรู้สึกชอบที่จะเล่นกีฬากับเพื่อนแล้วผมยังชอบดูบอลถ่ายทอดสดมากถึงขั้นบอลถ่ายทอดดิคแคไหนก็จะรอดู สิ่งที่ไม่ชอบคือภาษาอังกฤษ ผมเป็นคนพื้นฐานไม่ตีและไม่ชอบที่จะพูดกับคนต่างชาติ จึงทำให้เกิดผลเสียกับที่ร้าน เพราะที่ร้านเป็นร้านขายของจึงมีชาวต่างชาติเข้ามาซื้อก็ต้องให้พี่ ๆ มาขาย”

ตัวอย่างที่ 1 นี้ มีใจความสำคัญมากกว่าหนึ่งประเด็น ได้แก่ งานอดิเรก และสิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ ประเด็นงานอดิเรกและสิ่งที่ชอบขาดประโยคขยายความสนับสนุน นอกจากนี้ ขาดการใช้คำเชื่อมบางช่วงตอน เช่น “งานอดิเรก เล่นเกมเมื่อว่าง” ใช้คำเชื่อมตอนซ้ำกันในที่ใกล้กัน ทำให้ขาดความราบรื่นของประโยค เช่น “เล่นเกมเมื่อว่างและออกไปเล่นบาสและฟุตบอล” และมีการใช้ส่วนขยายที่ไม่

เชื่อมโยงกับข้อความที่นำมาก่อน ได้แก่ “งานอดิเรก เล่นเกมเมื่อว่างและออกไปเล่นบาสและฟุตบอลเป็นพิเศษ” จึงทำให้ย่อหน้านั้นไม่บกพร่อง และไม่ได้ใช้ภาษาระดับทางการ

ตัวอย่างที่ 2

“ฉันเป็นคนรักสงบ อ่านหนังสือยามว่าง ที่สำคัญชอบดูหนังมาก ดูได้ทุกแนว สามารถทำอะไรคนเดียวได้ ไม่ใช่คนขี้เหงา ถึงได้โสดตั้งแต่เกิด ตอนนี้กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 คณะอุตสาหกรรม สาขาเทคโนโลยีอาหาร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ มีความสุขและสนุกกับชีวิตในมหาวิทยาลัยดีค่ะ ถึงจะเป็นคนเรียนไม่เก่งมาก แต่ก็สามารถเอาตัวรอดได้ค่ะ มีหลายคนชอบมาถาม “ถ้าเรียนจบแล้วจะทำงานอะไร” ตอนนี้ฉันไม่คำตอบหรอกค่ะ รอให้ฝึกงานก่อนอาจจะมามีคำตอบที่ชัดเจนขึ้น”

ตัวอย่างที่ 2 ตัวอย่าง มีใจความสำคัญมากกว่าหนึ่งประเด็น ได้แก่ สิ่งที่ชอบและการศึกษา ใช้ถ้อยความที่ไม่สมเหตุสมผล ได้แก่ “ถึงได้โสดตั้งแต่เกิด” และไม่ได้ใช้ภาษาระดับทางการ

ด้วยเหตุดังกล่าว นักศึกษาชั้นจึงต้องเข้าใจและฝึกทักษะการเขียนรูปแบบอัตนัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนตั้งแต่ระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ เนื่องจากการเขียนลักษณะนี้แสดงให้เห็นระบบความคิด ความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย ได้แก่ เรื่อง “การพัฒนากระบวนการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ที่สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” ของ พิภพชัย นาชัยเวียง (2546) เรื่อง “ประสิทธิผลของการประเมินตามสภาพจริงในกระบวนการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ของ สุรินดา บรรจงรักษา (2549) เรื่อง เรื่อง “ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ของ พิทักษ์ทองมูล (2550) เรื่อง “การประเมินตามสภาพจริงการเขียนเชิงสร้างสรรค์กลุ่มสาระภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3” ของ สุภาวดี วรรณรัตน์ (2550) และเรื่อง “ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้วิธีการสอนตรงร่วมกับการประเมินตามสภาพจริง” ของ อรภาณี เพชรรัตน์ (2555) พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดีขึ้น ผู้วิจัยจึงใช้แนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) ตาม

แนวคิดของ O'Malley and Pierce (1996: 94) ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมด้วยการสร้างกิจกรรม เครื่องมือการประเมินตามสภาพจริง และเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริง (rubric) กล่าวคือ เมื่อระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติของแต่ละองค์ประกอบที่ประเมินอยู่ในระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก เพื่อศึกษาข้อบกพร่องและพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้ได้ทราบระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร และสามารถให้ผลสะท้อนกลับแก่นักศึกษาได้ด้วยคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริงซึ่งมีลักษณะเป็นตารางการให้คะแนนที่แจ่มแจ้งระดับการปฏิบัติของนักศึกษาอย่างชัดเจน อันส่งผลให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาได้จากการทำความเข้าใจคำอธิบายเกณฑ์ระดับคะแนนนั้นได้ด้วยตนเอง

ผู้วิจัยเห็นว่าข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ส่งผลกระทบต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังนั้น การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการเขียน อันจะส่งผลให้นักศึกษาประสบผลสำเร็จในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการสื่อสารเพื่อประกอบวิชาชีพได้ในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร
2. พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง
3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

ขอบเขตการวิจัย

1. รวบรวมผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการเขียนย่อหน้าของรายวิชา 895-132 ทักษะการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2/2559

2. วิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษา ตามแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce แบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) (1996: 94) ซึ่งกำหนดระดับคะแนน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาระหว่างผลงานการเขียนย่อหน้าก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง เฉพาะผลงานของนักศึกษาที่ส่งงานครบทั้ง 2 ผลงาน

สมมติฐานการวิจัย

การประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร
2. ทำให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าโดยการประเมินตามสภาพจริง
3. ทำให้ได้แนวทางการจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนประเด็นอื่น ๆ ที่เหมาะกับการประเมินตามสภาพจริงเพื่อพัฒนาความสามารถนักศึกษาได้หลากหลายหัวข้อและหลากหลายรายวิชา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ย่อหน้า หมายถึง ข้อความหรือกลุ่มประโยคที่แสดงความคิดสำคัญเพียงอย่างเดียวและมีกลุ่มประโยคที่ขยายกลุ่มประโยคที่แสดงความคิดสำคัญนั้น ๆ อันเป็นส่วนของงานเขียนเรื่องหนึ่ง ซึ่งบรรทัดแรกของเรื่องราวในช่วงตอนหนึ่ง ๆ เข้าไปตั้งแต่ 7-8 ตัวอักษร

ด้านองค์ประกอบ หมายถึง ความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญ ส่วนขยายหรือประโยคขยายความ และหมายรวมถึงลักษณะของย่อหน้าที่ดี กล่าวคือ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ มีสารัตถภาพ และมีความสมบูรณ์

คะแนนชุดที่ 1 หมายถึง คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

คะแนนชุดที่ 2 หมายถึง คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” มีเอกสารที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า

1.1.1 ความหมายของย่อหน้า

1.1.2 ความสำคัญของย่อหน้า

1.1.3 หลักการเขียนย่อหน้า

1.1.4 ขั้นตอนการเขียนย่อหน้า

1.1.5 องค์ประกอบของย่อหน้า

1.1.6 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

1.1.7 ลักษณะขนาดของย่อหน้า

1.1.8 หน้าที่ของย่อหน้า

1.1.9 การใช้คำขึ้นต้นย่อหน้า

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง

1.2.1 ความหมายของการประเมินตามสภาพจริง

1.2.2 ลักษณะของการประเมินตามสภาพจริง

1.2.3 ความสำคัญของการประเมินตามสภาพจริง

1.2.4 วิธีการประเมินตามสภาพจริง

1.2.5 เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริง

2. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง

ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า

1.1.1 ความหมายของย่อหน้า

นักวิชาการนิยามความหมายของคำว่าย่อหน้าไว้คล้ายคลึงกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

ย่อหน้าคือข้อความตอนหนึ่ง ๆ ซึ่งเรียบเรียงจากประโยคต่อเนื่องกันเพื่อเสนอสาระสำคัญเพียงประการเดียว ประกอบด้วยใจความสำคัญและส่วนขยายความ (สิริวรรณ นันทจันทูล. 2549: 14) โดยใจความสำคัญอาจปรากฏเป็นประโยคในตอนต้น ตอนกลาง ตอนท้าย ตอนต้น และตอนท้ายย่อหน้า หรือไม่ปรากฏเป็นประโยคแต่ผู้อ่านต้องประมวลเองก็ได้ (วรวรรณ ศรียากย์. 2557: 31)

1.1.2 ความสำคัญของย่อหน้า

การแบ่งงานเขียนเป็นย่อหน้าทำให้ผู้อ่านอ่านง่าย เข้าใจง่าย และได้พักสายตา ย่อหน้าจึงเป็นสิ่งสำคัญในงานเขียนทุกชนิด สรุปได้ดังนี้ (วรวรรณ ศรียากย์. 2557: 33)

- 1) ผู้อ่านสามารถจับประเด็นได้ง่าย เมื่อผู้เขียนเข้าใจและมีทักษะการเขียนย่อหน้าโดยแบ่งประเด็นสำคัญหนึ่งต่อย่อหน้าหนึ่ง ทำให้ผู้อ่านจับประเด็นสำคัญของย่อหน้านั้นได้ง่าย ไม่สับสน
- 2) ผู้อ่านมีที่พักสายตาขณะอ่าน เมื่อผู้เขียนแบ่งเนื้อหาออกเป็นย่อหน้าระหว่างย่อหน้านั้นจะมีที่พักสายตา ทำให้ผู้อ่านอ่านได้ง่ายและสบายตา
- 3) ผู้อ่านสามารถติดตามและทบทวนเนื้อหาได้ดี เมื่อผู้เขียนถ่ายทอดสาระและความคิดแง่มุมต่าง ๆ ทำผู้อ่านได้คิดพิจารณาตามได้ที่ละประเด็นในแต่ละย่อหน้าและไม่สับสน
- 4) งานเขียนมีรูปลักษณ์ที่สวยงาม เมื่อผู้เขียนนำเสนอสาระเป็นย่อหน้า ช่วยเพิ่มความงามให้งานเขียน ทำให้โน้มน้าวใจผู้อ่านได้

1.1.3 หลักการเขียนย่อหน้า

หลักการเขียนย่อหน้ามีดังต่อไปนี้ (ประทีป วาทิกทินกร. 2555: 103-108)

1) จำกัดขอบข่ายเนื้อหาให้ชัดเจน ขอบข่ายประโยคใจความไม่ให้งว้างเกินไปเพื่อจะได้ขยายความคิดสำคัญได้หมดจดและชัดเจน

ตัวอย่าง เราจะไม่เขียนเรื่องต่อไปนี้ลงในย่อหน้าเดียว เช่น

“เรื่องกาแพ

เรื่องคน

เรื่องเมืองไทย

เรื่องสังคมไทย” เป็นต้น

ทั้งนี้เพราะหัวข้อดังกล่าวมีรายละเอียดกว้างขวาง ไม่สามารถขยายความได้หมดในหนึ่งย่อหน้า จึงควรจำกัดขอบข่ายเนื้อหาของประโยคใจความใหม่เพื่อสามารถนำไปขยายใจความได้หมดภายในหนึ่งย่อหน้า เช่น

“กาแพ” จำกัดขอบข่ายเป็น “ประโยชน์และโทษของกาแพ”

“คน” จำกัดขอบข่ายเป็น “ความหมายของคน”

“เมืองไทย” จำกัดขอบข่ายเป็น “เมืองไทยน่าอยู่”

“สังคมไทย” จำกัดขอบข่ายเป็น “สังคมไทยเป็นสังคมบริโภคนิยม” เป็นต้น

เมื่อสังเกตการเน้นคำในการจำกัดขอบข่ายเนื้อหาของความคิดสำคัญในย่อหน้าตามตัวอย่างจะช่วยให้ขยายความคิดสำคัญได้หมดภายในย่อหน้าเดียว

2) อย่างกล่าวถึงหลายเรื่องปนในย่อหน้าเดียว เพราะในหนึ่งย่อหน้ามีความคิดสำคัญหนึ่งอย่าง หากนำความคิดหลายอย่างที่ไม่เกี่ยวกับความคิดสำคัญลงไปปนจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนได้

ตัวอย่าง เมื่อต้องการเขียนเรื่อง “วิธีปลูกมะละกอ” ก็ควรขยายความแต่เรื่องวิธีปลูกมะละกออย่างเดียว เช่น ขั้นตอนในการปลูกตั้งแต่การคัดเลือกเมล็ดพันธุ์ การเตรียมดิน และการ

บำรุงรักษา และไม่นำเอาเรื่องอื่นเข้ามาปน เช่น ประโยชน์ของมะละกอ ชนิดของมะละกอ การขายมะละกอ หรือถิ่นกำเนิดของมะละกอ

ในการเขียนเพื่อไม่ให้มีเรื่องหลายเรื่องเข้ามาปนในย่อหน้าเดียวกันให้ปฏิบัติดังนี้

2.1) ยึดประเด็นหรือความคิดสำคัญของเรื่องเป็นหลัก

2.2) ขยายความให้อยู่ในประเด็นหรือตรงประเด็นและตัดรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นหรือความคิดสำคัญออก

3) ไม่ทิ้งรายละเอียดที่จำเป็น เพื่อช่วยเสริม ยืนยัน พิสูจน์ หรือขยายความให้เด่นชัด และมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

ตัวอย่าง เมื่อต้องการเขียนเรื่อง “คนที่สมบูรณ์” จะเห็นว่ามียาละเอียดที่จำเป็นซึ่งขาดไม่ได้อันควรประกอบด้วย มีร่างกายแข็งแรง/มีสุขภาพจิตดี/มีสติปัญญาดี/มีความรู้ดี/และมีคุณธรรม เป็นต้น ส่วนรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องกับ “คนที่สมบูรณ์” เช่น เส้นผม เล็บ ใฝ่ สิว ความอ้วน ความผอม ไม่ต้องใสในย่อหน้านี้เพราะไม่ได้ทำให้น้ำหนักความน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้น

4) จัดเนื้อหาของย่อหน้าให้ได้สัดส่วนกัน ตอนนำหรือส่วนที่เป็นความคิดสำคัญต้องเขียนอย่างรัดกุม เข้าประเด็นทันที ไม่เยิ่นเย้อ วกวน ตอนอภิปรายหรือตอนขยายความต้องมีรายละเอียดที่จำเป็นมากเพียงพอที่จะทำให้ความคิดสำคัญมีน้ำหนัก และตอนสรุปควรเขียนให้สั้นและให้แง่คิดที่เป็นประโยชน์หรือน่าสนใจ

ตัวอย่าง “(ตอนนำ) การเลือกซื้อเสื้อผ้า ไม่ว่าจะซื้อจากที่ใด ควรคำนึงถึงหลายสิ่งหลายอย่างก่อนซื้อ ไม่เช่นนั้นจะเสียใจในภายหลังที่ไม่พิจารณาอย่างรอบคอบ เข้าทำนองใจเร็วด่วนได้ที่เห็นของถูกใจแล้วรีบซื้อ (ตอนขยายความ) การเลือกซื้อควรคิดเสียก่อนว่าซื้อมาแล้วคุ้มหรือไม่ (ตอนสรุป) นี่เป็นข้อคิดที่ดีก่อนซื้อเสื้อผ้า” ควรปรับปรุงเสียใหม่เป็น “(ตอนนำ) ก่อนเลือกซื้อเสื้อผ้า ควรพิจารณาอย่างถี่ถ้วน คือ (ตอนขยายความ) เลือกซื้อเสื้อผ้าที่สวมใส่สบาย ซักได้ง่าย ราคาถูก ทนทาน มีสีกับรูปแบบรับกันและเหมาะกับการใช้งาน (ตอนสรุป) หากทำได้เช่นนี้ จะได้เสื้อผ้าที่คุ้มประโยชน์และคุ้มราคา”

5) มีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันระหว่างข้อความหรือประโยค

ตัวอย่าง เมื่อต้องการเขียนเรื่อง “การปรุงอาหาร” ก็เริ่มต้นด้วยการเตรียมเครื่องปรุงหรือวัตถุดิบต่าง ๆ ตามด้วยกรรมวิธีในการปรุงจนกระทั่งอาหารนั้นสุก

การเชื่อมโยงหรือส่งผ่านความคิดระหว่างย่อหน้า ข้อความ หรือประโยค ทำได้หลายวิธี เช่น (ประทีป วาทิกทินกร. 2555: 111)

5.1) ใช้คำหรือวลีเชื่อมความ

ตัวอย่าง “ภาพยนตร์เรื่องนี้ประทับใจผู้ชมมาก เพราะ**ประการแรก** วางโครงเรื่องได้ซับซ้อนและแนบเนียน **ประการที่สอง** ตัวละครทุกตัวตีบทแตก **ประการที่สาม** ฉากของเรื่องวิจิตรพิสดาร **และประการสุดท้าย** เพลงประกอบช่วยสร้างบรรยากาศได้ดี”

5.2) ใช้คำซ้ำ

ตัวอย่าง “คนไทยบางคนรับราชการ บางคนเป็นผู้ใช้แรงงาน บางคนประกอบธุรกิจ บางคนเป็นพวกทนายความ บางคนเป็นเกษตรกร เป็นต้น รวมความแล้วอาชีพของคนไทยมีหลายอย่าง”

5.3) ใช้คำอ้างอิง

ตัวอย่าง “**ครูเอื้อ** สุนทรสนาน เป็นศิลปินเพลงไทยที่มีชื่อเสียง **ขุนพลเพลงผู้**นี้ ได้สร้างสรรค์เพลงไทยจนเป็นที่นิยมของคนทั่วไป **ท่าน**ได้สร้างผลงานทั้งแต่ง เรียบเรียง เสียงประสาน และขับร้องเอง **ครูเพลงผู้**นี้ยังได้สร้างนักร้องที่โด่งดังในวงการนี้อีกหลายคน”

1.1.4 ขั้นตอนการเขียนย่อหน้า

การเขียนย่อหน้ามีขั้นตอนดังต่อไปนี้ (สิริวรรณ นันทจันทุล. 2549: 14)

1) คิดเรื่องที่จะนำเสนอแก่ผู้อ่านแล้วสรุปความคิดนั้นเรียบเรียงเป็นประโยคใจความสำคัญที่เสนอความคิดอย่างชัดเจน

2) ขยายความคิดโดยรวบรวมข้อมูลแล้วสร้างประโยคขยายความเพื่ออธิบายความคิดนั้นให้ผู้อ่านเข้าใจ

3) จัดลำดับความคิดโดยนำประโยคต่าง ๆ มาจัดลำดับตามความเหมาะสมแล้วเรียบเรียงความคิดนั้นให้เป็นระบบเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจความคิดของย่อหน้านั้นง่ายและรวดเร็ว

การลำดับความมีหลายวิธีคือ (ประทีป วาทิกทินกร. 2555: 108-109)

3.1) เรียงลำดับตามเวลาหรือขั้นตอน

ตัวอย่าง “เมืองหลวงของไทยตามที่ปรากฏในประวัติศาสตร์มี 4 แห่ง คือ กรุงสุโขทัยเป็นราชธานี 119 ปี กรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี 417 ปี กรุงธนบุรีเป็นราชธานี 12 ปี และกรุงรัตนโกสินทร์เป็นราชธานีตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2325 ถึงปัจจุบัน”

3.2) เรียงลำดับตามพื้นที่หรือทิศทาง

ตัวอย่าง “วันนี้ภาคเหนืออากาศแปรปรวน มีพายุ และฝนตกหนัก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือลมกระโชกแรงและฝนตกประปราย ภาคกลางอากาศยังคงร้อนอบอ้าว ส่วนภาคใต้ไม่มีรายงานฝนตก อากาศอุ่นสบาย”

3.3) เรียงลำดับตามความสำคัญ

“ผู้บริหารที่รับผิดชอบสูงสุดได้แก่นายกรัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นหัวหน้ารัฐบาล รองลงมาคือคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่กำกับกระทรวงต่าง ๆ ในด้านนโยบาย ถัดมาคือปลัดกระทรวง ดูแลงานประจำภายในกระทรวง และยังมีผู้บริหารรองจากปลัดกระทรวงซึ่งดูแลกรมกองต่าง ๆ คือ อธิบดีและหัวหน้ากอง เป็นต้น”

3.4) เรียงลำดับจากสิ่งที่คุ้นเคยไปหาสิ่งที่ไม่คุ้นเคย

ตัวอย่าง “ทุกคนเคยเห็นกระทะมาแล้ว หากนำเอากระทะออกเสียแล้วใส่แกนเหล็กตรงกลางห้องกระทะให้โผล่ออกมาด้านบนและใช้เส้นเหล็กต่อเชื่อมระหว่างปลายแกนเหล็กกับขอบกระทะอีก 3-4 เส้น ก็จะเหมือนอุปกรณ์อย่างหนึ่งซึ่งนิยมกันมากในปัจจุบันคือจานรับคลื่นสัญญาณดาวเทียม สามารถรับภาพและเสียงจากสถานีส่งเข้าเครื่องรับได้อย่างชัดเจน”

3.5) เรียงลำดับจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย

ตัวอย่าง “เศรษฐกิจโดยรวมของไทยในปีนี้มีอัตราเจริญเติบโตถึง 8% นับว่าน่าพอใจ แต่ในส่วนย่อยบางจุดคือเกษตรกรและผู้ใช้แรงงานรายได้ไม่พอกำครองชีพและมีหนี้สินตามมา ความเป็นอยู่ของกลุ่มผู้มีรายได้น้อยยังคงลำบากต่อไป แม้ว่าเศรษฐกิจโดยภาพรวมจะขยายตัวเพียงใดก็ตาม”

3.6) เรียงลำดับจากเหตุไปหาผลหรือจากผลไปหาเหตุ

ตัวอย่าง “ถ้าคุณภาพของน้ำที่ใช้ผลิตน้ำดื่มไม่ดีพอ เช่น มีกลิ่นหรือมีสภาพความเป็นกรดเป็นด่างสูง และกรรมวิธีในการผลิตบกพร่อง เช่น เครื่องกรองเสื่อมคุณภาพ จะทำให้น้ำดื่มสกปรก ไม่ปลอดภัย”

1.1.5 องค์ประกอบของย่อหน้า

องค์ประกอบของย่อหน้าประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความ ดังนี้

1) ประโยคใจความสำคัญ

ประโยคใจความสำคัญคือประโยคที่สรุปสาระสำคัญหรือความคิดสำคัญของเนื้อหาในย่อหน้าไว้อย่างชัดเจน ผู้เขียนสามารถวางตำแหน่งของประโยคใจความสำคัญไว้ในย่อหน้า 4 ลักษณะ (สิริวรรณ นันทจินทุล. 2549: 15) ได้แก่

1.1) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนต้นย่อหน้า กล่าวคือ เป็นประโยคแรกของย่อหน้า และประโยคอื่นที่ตามมาเป็นประโยคขยายความ

1.2) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนท้ายย่อหน้า กล่าวคือ เป็นประโยคสุดท้ายของย่อหน้า ส่วนประโยคอื่น ๆ ที่ตามมาเป็นประโยคขยายความ

1.3) ประโยคใจความสำคัญอยู่ทั้งตอนต้นและตอนท้ายย่อหน้า กล่าวคือ ประโยคใจความสำคัญอยู่ประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า ส่วนประโยคอื่นที่อยู่ระหว่างประโยคใจความสำคัญเป็นประโยคขยายความ

1.4) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนกลางย่อหน้า กล่าวคือ ประโยคใจความสำคัญอยู่ตรงกลางระหว่างประโยคขยายความในตอนต้นและตอนท้ายย่อหน้า

2) ประโยคขยายความ

ประโยคขยายความคือประโยคหลาย ๆ ประโยคที่เรียงเรียงขึ้นเพื่อให้ข้อมูลสนับสนุนหรือขยายความประโยคใจความสำคัญ ผู้เขียนสามารถนำเสนอประโยคขยายความในย่อหน้าได้หลายวิธี (สิริวรรณ นันทจินทุล. 2549: 15) เช่น (สิริวรรณ นันทจินทุล. 2549: 15-16; ประทีป วาทิกทินกร. 2555: 104)

2.1) การใช้เหตุผล ประโยคขยายความที่แสดงเหตุผลของเนื้อหาในประโยคใจความสำคัญเป็นประโยคขยายความที่แสดงสาเหตุที่ทำให้เกิดผลหรือประโยคขยายความที่แสดงผลซึ่งเกิดจากสาเหตุนั้น

2.2) การบรรยายหรือการให้รายละเอียด ประโยคขยายความที่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเป็นประโยคขยายความที่แสดงรายละเอียดของเนื้อหาในประโยคใจความสำคัญของย่อหน้านั้น

2.3) การเปรียบเทียบ ประโยคขยายความที่แสดงการเปรียบเทียบเนื้อหาของประโยคใจความสำคัญหรือความคิดสำคัญนั้นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นประโยคขยายความที่ทำให้ผู้รับสารเข้าใจสาระสำคัญของย่อหน้านั้นชัดเจนขึ้น

2.4) การใช้คำจำกัดความ ประโยคขยายความที่แสดงคำจำกัดความ นิยาม ความหมายของคำเป็นประโยคขยายความที่แสดงให้เห็นแนวคิดสำคัญของประโยคใจความสำคัญของย่อหน้าชัดเจนขึ้น

2.5) การยกตัวอย่าง ประโยคขยายความแสดงตัวอย่างของเนื้อหาในประโยคใจความสำคัญเป็นประโยคขยายความที่แสดงให้ผู้อ่านย่อหน้านั้นเข้าใจได้รวดเร็วและชัดเจนขึ้น

2.6) การให้ข้อเท็จจริง ประโยคขยายความที่ให้ข้อเท็จจริงเป็นการยกเอาเหตุการณ์ ปรากฏการณ์ สถิติ ทฤษฎี มาสนับสนุนความคิดสำคัญให้ผู้อ่านย่อหน้านั้นเกิดความเชื่อถือ

2.7) การอ้างพยานหลักฐาน ประโยคขยายความที่แสดงหลักฐานโดยอ้างแนวคิด เอกสาร หรือคำกล่าวของบุคคลสำคัญมาแสดงให้ผู้อ่านเชื่อมั่นในข้อมูลที่ผู้เขียนเขียน

องค์ประกอบของย่อหน้าดังกล่าวข้างต้น เป็นองค์ประกอบของย่อหน้าซึ่งเป็นองค์ประกอบของเรียงความอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งจำเป็นต้องมีในงานเขียนทุกประเภท ได้แก่ ย่อหน้าคำนำ ย่อหน้าเนื้อหา และย่อหน้าสรุป ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (วรวรรณ ศรียากย์, 2557: 101-102)

1) ย่อหน้าคำนำ เป็นส่วนแรกของงานเขียนเพื่อเปิดประเด็นนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง เช่นบอกประเด็นการนำเสนอ ขอบเขตการนำเสนอ ประโยชน์ของการนำเสนอ หรือเป็นถ้อยความเชิงโน้มน้าวให้ผู้อ่านสนใจติดตามอ่านเนื้อเรื่องที่จะกล่าวต่อไป โดยทั่วไปมักเขียนคำนำเพียงย่อหน้าเดียว

2) ย่อหน้าเนื้อหา เป็นสาระที่ผู้เขียนประสงค์นำเสนอ อาจประกอบไปด้วยหลายประเด็น โดยเขียนแยกประเด็นในแต่ละย่อหน้า จำนวนย่อหน้าส่วนเนื้อหาจึงมีหลายย่อหน้าขึ้นกับประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอ

3) ย่อหน้าสรุป เป็นส่วนเน้นย้ำสาระสำคัญอย่างสั้น ๆ โดยใช้กลวิธีการเขียนที่ทำให้ผู้อ่านประทับใจ โดยเน้นหรือเสริมคุณค่าของเรียงความนั้น โดยทั่วไปมักเขียนสรุปเพียงย่อหน้าเดียว

1.1.6 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

ย่อหน้าที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ (สิริวรรณ นันทจันทูล. 2549: 16-17)

- 1) มีเอกภาพ ทุกประโยคในย่อหน้านั้นนำไปสู่แนวคิดหรือสาระสำคัญที่ผู้เขียนนำเสนอ โดยไม่ออกนอกประเด็น
- 2) มีสารัตถภาพโดยเน้นย้ำแนวคิดหรือสาระสำคัญของย่อหน้านั้นให้ผู้อ่านเห็นชัดเจน ด้วยการแสดงประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความสนับสนุนแนวคิดหรือสาระสำคัญนั้นอย่างชัดเจน
- 3) มีสัมพันธภาพโดยเรียงร้อยประโยคให้เชื่อมโยงกันทั้งด้านเนื้อหาและการใช้คำเชื่อมที่ถูกต้องตามเนื้อความ
- 4) มีความสมบูรณ์ทั้งด้านเนื้อหาและการใช้ภาษาโดยการนำเสนอข้อเท็จจริง ถูกต้อง น่าเชื่อถือ ปริมาณของข้อมูลมากเพียงพอที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ง่าย และรวดเร็วและใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน

1.1.7 ลักษณะขนาดของย่อหน้า

ขนาดของย่อหน้าไม่มีหลักเกณฑ์กำหนดตายตัว โดยทั่วไปความยาว 3-4 บรรทัด ก็แสดงความคิดและขยายความได้ อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่างานเขียนบางประเภทมุ่งเสนอความคิดเดียวแต่เขียนยาว 2 หน้ากระดาษ เพราะมีเพียงความคิดเดียว หลักการดังกล่าวถูกต้องตามหลักการเขียนแต่ขาดความเหมาะสม เมื่อเป็นลักษณะนี้ ผู้เขียนสามารถแบ่งย่อหน้าได้ (วรวรรณ ศรียาภัย. 2557: 34)

ดังนั้น ขนาดของย่อหน้าจึงขึ้นกับเนื้อหาและกลวิธีการเขียน โดยมากบทความในหนังสือพิมพ์ งานเขียนบันเทิงคดีหรือสารบันเทิงร้อยแก้วนิยมเขียนย่อหน้าสั้น ๆ ในขณะที่งานเขียนเชิงวิชาการไม่ว่าจะเป็นความเรียงหรือสารคดีนิยมเขียนย่อหน้าขนาดยาว (วรวรรณ ศรียาภัย. 2557: 34-35)

1.1.8 หน้าที่ของย่อหน้า

ในงานเขียนเรื่องหนึ่งประกอบด้วยหลายย่อหน้าซึ่งแต่ละย่อหน้ามีหน้าที่ดังนี้ (สิริวรรณ นันทจันทุล. 2549: 17)

1) ย่อนำนำความคิด เป็นย่อหน้าที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นเพื่อนำความคิดของผู้อ่านไปสู่เนื้อหาที่ต้องการนำเสนอต่อไป โดยมากมักแสดงวัตถุประสงค์ของการเขียน หรือขอบเขตของเนื้อหา หรือความคิดสำคัญของเรื่องที่ต้องการนำเสนอต่อไป

2) ย่อหน้าโยงความคิด เป็นย่อหน้าที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นเพื่อเชื่อมโยงย่อหน้าก่อนหน้ากับย่อหน้าต่อไปเพื่อแสดงสัมพันธภาพระหว่างเนื้อหาของย่อหน้าทั้งสองซึ่งเป็นย่อหน้านำความคิดกับย่อหน้าแสดงความคิดหรือย่อหน้าแสดงความคิดทั้งสองย่อหน้า

3) ย่อหน้าแสดงความคิด เป็นย่อหน้าที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นเพื่อเสนอสาระสำคัญของระหว่างย่อหน้าแสดงความคิดแต่ละย่อหน้ามีย่อหน้าเชื่อมโยงความคิดค้นหรือไม่ได้ขึ้นกับลีลาการเขียนของผู้เขียน

4) ย่อหน้าสรุปความคิด เป็นย่อหน้าที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นเพื่อสรุปเรื่องหรือปิดท้ายเรื่องที่เขียนมาแล้วข้างต้น อาจใช้วิธีเขียนย้ำเฉพาะประเด็นสำคัญที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ เขียนรวมประเด็นสำคัญที่แจ่มแจ้งไว้ในย่อหน้าแสดงความคิด เขียนสรุปความคิดแบบชวนให้คิดว่าเรื่องที่เสนอข้างต้นมีความสำคัญ ผู้อ่านควรให้ความสำคัญต่อเรื่องเหล่านั้น เป็นต้น

1.1.9 การใช้คำขึ้นต้นย่อหน้า

การเขียนคำขึ้นต้นย่อหน้ามีความสำคัญอันนำไปสู่ความสำเร็จในการเขียนย่อหน้า จำแนกได้ 11 ลักษณะดังนี้ (วรวรรณ ศรียาภย. 2557: 41-44)

1) คำขึ้นต้นในลักษณะบอกเล่าเป็นการนำเสนอข้อมูล ชี้แจงหลักการ บอกช่วงเวลา จุดสนใจ หรือสภาพทั่วไป โดยอาร์มภทเป็นคำนำด้วยคำขึ้นต้นว่า หลักการใน ในบรรดา จุดสำคัญ ในระหว่างที่ ในปัจจุบัน ในอดีต ในด้าน ฯลฯ

2) คำขึ้นต้นในเชิงอ้างอิงเป็นการอ้างถึงสิ่งที่เป็นมาแล้ว ความจริง หรือสิ่งที่รับรู้กันเป็นส่วนใหญ่โดยใช้คำขึ้นต้นว่า เนื่องจาก สืบเนื่องมาจาก จากหลักฐาน ในกรณีที่ ข้อที่ว่า จุดสำคัญ มุลเหตุ ฯลฯ

3) คำขึ้นต้นในลักษณะตั้งข้อสังเกตนำมาใช้เป็นย่อหน้าขยายความย่อหน้าที่กล่าวมาแล้วข้างต้นโดยหยิบยกประเด็นสำคัญมาอธิบาย ชี้แจง หรือขยายความเพื่อให้กระจ่างชัด หรือเพื่อยोगความคิดไปสู่ย่อหน้าถัดไปด้วยคำขึ้นต้นว่า เป็นที่น่าสังเกตว่า โปรดสังเกตว่า จะสังเกตว่า จะสังเกตเห็นได้ว่า จะเห็นได้ว่า ฯลฯ

4) คำขึ้นต้นในลักษณะเน้นให้ข้อเขียนหรือหลักฐานที่กล่าวมาแล้วนั้นมึน้ำหนักน่าเชื่อถือโดยใช้คำขึ้นต้นว่า อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี อย่างไรก็ตาม ถ้าเราถือว่า ในทำนองเดียวกัน กระนั้นก็ดี สำหรับในแง่ที่ว่า ฯลฯ

5) คำขึ้นต้นในลักษณะขยายความเมื่อต้องการชี้แจงเห็นคุณค่าหรือผลประโยชน์ที่พึงได้รับจากหลักการหรือสาเหตุที่กล่าวไว้ข้างต้นซึ่งอาจนำไปสู่ข้อขัดแย้งโดยใช้คำขึ้นต้นว่า ด้วยเหตุนี้ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ด้วยเหตุที่ โดยเหตุที่ จากเหตุผล ฯลฯ

6) คำขึ้นต้นในลักษณะสรุปประเด็นเป็นความต้องการสรุปความคิดในช่วงนั้น ๆ โดยใช้คำขึ้นต้นว่า ที่กล่าวมานี้ ตามที่กล่าวมานี้ ในกรณีต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว กล่าวโดยสรุป ฯลฯ

7) คำขึ้นต้นในลักษณะการเสนอประเด็นใหม่เป็นการเสนอที่ขึ้นกับเนื้อหาสาระและความลงรอยเป็นระดับเดียวกันของย่อหน้าก่อนโดยใช้คำขึ้นต้นว่า ปัญหาต่อไปมีว่า ปัญหาที่น่าคิดต่อไปมีข้ออภิปรายว่า อันที่จริง ฯลฯ

8) คำขึ้นต้นในเชิงการเสนอข้อมูลเพิ่มเติมนิยมใช้เมื่อประสงค์เพิ่มเติมข้อมูลหรือหลักฐานที่ยังไม่สมบูรณ์โดยใช้คำขึ้นต้นว่า ประการหนึ่ง อนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ฯลฯ

9) คำขึ้นต้นในรูปการต่อความเมื่อประสงค์ต่อเนื่องความคิดในย่อหน้าที่กล่าวไว้ข้างต้นและเนื้อความยังไม่จบสมบูรณ์ จำเป็นต้องหยุดไว้ก่อนเพื่อไม่ให้เนื้อความในย่อหน้านั้นยาวเกินไปโดยใช้คำขึ้นต้นว่า ขณะที่ ต่อมา ในด้าน ตามความคิด ในเรื่อง ครั้น ครั้นแล้ว อาศัยหลักฐาน ฯลฯ

10) คำขึ้นต้นในเชิงการย้ำหรือเน้นข้อมูลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแล้วนำไปสู่การขัดแย้งหรือไม่ก็ได้โดยใช้คำขึ้นต้นว่า ตัวอย่างข้างต้น ตัวอย่างที่เด่นชัด ข้อมูลดังกล่าว การตีความว่า ฯลฯ

11) คำขึ้นต้นตามเนื้อหาสาระเป็นกลวิธีที่ใช้ในการเขียนเพื่อการสื่อสารซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงไปตามเนื้อหาและจุดประสงค์ที่ต้องการนำเสนอโดยใช้คำขึ้นต้นว่า ภาษา หนังสือ ผู้เขียน (ผู้วิจัย) ศิลาจารึก สำนวน การเขียน กฎหมายคนไทย ฯลฯ

ด้วยเหตุที่ย่อหน้าเป็นส่วนหนึ่งของงานเขียนประเภทต่าง ๆ ผู้เขียนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนย่อหน้าและฝึกทักษะการเขียนในระดับย่อหน้าเพื่อสื่อความรู้ความคิดสำคัญในประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นอกจากเป็นกิจกรรมเพื่อตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนหรือส่งเสริมผู้เรียนได้โดยการแสดงให้เห็นข้อบกพร่องของการปฏิบัติหรือจากชิ้นงานได้อีกด้วย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 ความหมายของการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงคือกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งการประยุกต์ใช้ความรู้หรือทักษะต่าง ๆ ซึ่งทั้งผู้สอนและผู้เรียนสามารถสังเกต ประเมินผล และปรับปรุงหรือพัฒนาการเรียนรู้ได้ (กมลวรรณ ตังธนากานนท์. 2549: 1-13; O'Malley และ Pierce. 1996: 239; Mueller. 2005) และเป็นกิจกรรมที่เน้นการประเมินผลงานสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่ได้จากการปฏิบัติจริงในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (กรมวิชาการ. 2539: 2) สัมพันธ์กับการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน

1.2.2 ลักษณะของการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นแนวคิดที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติโดยใช้ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งการประเมินตามสภาพจริงมีลักษณะที่สำคัญดังต่อไปนี้ (O'Malley และ Pierce. 1996: 239)

- 1) เน้นการตอบสนองของผู้เรียนโดยการสร้างสรรค์ผลงาน (constructed response)
- 2) เน้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการคิดระดับสูง (higher-order thinking) ระหว่างการสร้างสรรค์ผลงาน
- 3) เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำทนายและสอดคล้องกับบริบทจริง (authenticity)
- 4) เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องอาศัยการบูรณาการ (integrative) ความรู้ และทักษะทั้งในกลุ่มวิชาเดียวกันหรือข้ามกลุ่มวิชาในการสร้างสรรค์ผลงาน

5) เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งผู้เรียนพิจารณากระบวนการหรือกลวิธีต่าง ๆ ในการสร้างสรรค์ผลงาน

6) เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แสดงให้เห็นข้อมูลเชิงลึก (depth) เกี่ยวกับความรู้และทักษะของผู้เรียน

นอกจากนี้ การประเมินตามสภาพจริงยังทำให้ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้ประเมินตนเองได้อีกด้วย

จากลักษณะของการประเมินตามสภาพจริงดังกล่าว ผลงานสร้างสรรค์ของผู้เรียนจึงควรมีลักษณะดังนี้ (สุภาวดี วรรณ. 2550: 31)

1) งานที่มีลักษณะปลายเปิดเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะความคิดระดับสูงในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อความรู้ในการตอบ

2) งานที่สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงเพื่อสร้างความหมายและคุณค่าต่อผู้เรียนมากกว่าเป็นเพียงกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน

3) งานที่มีเนื้อหาซับซ้อนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ความคิดที่ลึกซึ้งมาโต้แย้งได้

4) งานที่กระตุ้นให้ผู้เรียนบูรณาการความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ที่สามารถใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน

1.2.3 ความสำคัญของการประเมินตามสภาพจริง

นอกจากการประเมินตามสภาพจริงสามารถสะท้อนความรู้และทักษะของผู้เรียนได้แล้ว ยังมีคุณค่าและความสำคัญซึ่งสรุปได้ดังนี้ (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553: 456-457)

1) สามารถวัดความรู้และทักษะของผู้เรียนได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่สุด เนื่องจากการมุ่งพิจารณาว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะที่มีอยู่เดิมมาบูรณาการในการสร้างสรรค์ผลงานที่สอดคล้องกับบริบทจริงได้หรือไม่

2) ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ได้ด้วยตนเองโดยอาศัยกระบวนการเชื่อมโยงข้อมูลที่รวบรวมขึ้นจากประสบการณ์

3) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งการเรียนรู้ได้หลายทาง โดยไม่ถูกจำกัดเพียงการตอบแบบปรนัย ผู้สอนสามารถประเมินผลงานการสร้างสรรค์ของผู้เรียนโดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับผู้เรียนคนอื่น เนื่องจากคำสั่งในการสร้างสรรค์ผลงานเดียวกันนั้น ผู้เรียนอาจสร้างสรรค์ผลงานแตกต่างกันได้

1.2.4 วิธีการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงต้องคำนึงถึงลักษณะของสิ่งที่ต้องการประเมิน เนื้อหาของบทเรียน และลักษณะของผู้เรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเครื่องมือให้สอดคล้องกับวิธีการประเมิน ประมวลรายละเอียดแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการประเมินตามสภาพจริง (กมลวรรณ ตั้งธนาภานนท์. 2549: 1-13; กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2549; O'Malley และ Pierce. 1996: 239) และแนวคิดเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน (ณัฐภรณ์ หลาวทอง. 2550 อ้างถึงใน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553: 458-459) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เครื่องมือการประเมิน
1. การสนทนาสัมภาษณ์ (oral interview)	ผู้สอนสนทนาและสอบถามผู้เรียนเกี่ยวกับภูมิหลัง กิจกรรม ความพร้อม ความสนใจ ปัญหา และอุปสรรคในการเรียนรู้ ฯลฯ	- แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (กำหนดประเด็นคำถามโดยเรียงลำดับชัดเจน) - แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (กำหนดประเด็นคำถามคร่าว ๆ)
2. การเล่าทบทวนซ้ำ (story or text retelling)	ผู้เรียนเล่าทวนแนวคิดสำคัญหรือรายละเอียดที่ได้จากการอ่าน การฟัง หรือการดู	- แบบสำรวจรายการ - แบบมาตรฐานประมาณค่า - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)
3. การนำเสนอด้วยการพูดบรรยาย (oral presentation)	ผู้เรียนพูดนำเสนอหรือรายงานผลการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็น หรือข้อสรุปจากการอภิปรายกลุ่ม หน้าชั้นเรียน	- แบบสังเกต - แบบบันทึกพฤติกรรม - แบบสำรวจรายการ - แบบมาตรฐานประมาณค่า - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)
4. การเขียนตัวอย่าง (writing samples)	ผู้เรียนเขียนเรียงความ ข้อความขนาดสั้น บรรยาย	- เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)

วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เครื่องมือการประเมิน
	พรรณนา อธิบาย หรือเขียน รายงานในประเด็นที่กำหนด	
5. การจัดโครงการหรือ นิทรรศการ (projects/exhibitions)	ผู้เรียนจัดทำโครงการด้วย การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจาก แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วย กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และดำเนินการจัดการและ แก้ไขปัญหาภายใต้คำแนะนำ ของผู้สอน	<ul style="list-style-type: none"> - แบบสังเกต - แบบบันทึกพฤติกรรม - แบบสำรวจรายการ - แบบมาตรฐานค่า - แบบประเมินผลงาน - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)
6. การทดลองและการสาธิต (experiment/demonstrations) 6.1 การแสดงบทบาท/ละคร 6.2 การสาธิต 6.3 การทดลองและสืบสวน	ผู้เรียนทดลองหรือสาธิต (การ แสดงตัวอย่าง การแสดง บทบาทสมมติ การแสดง ละคร) เพื่อแสดงให้เห็นการ ประยุกต์ใช้ความรู้จากสิ่งที่ เรียนในการปฏิบัติงานต่าง ๆ	<ul style="list-style-type: none"> - แบบสังเกต - แบบบันทึกพฤติกรรม - แบบสำรวจรายการ - แบบมาตรฐานค่า - แบบประเมินผลงาน - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)
7. การตอบสนองต่อข้อคำถามด้วยการสร้าง (การสร้างคำถามปลายเปิด) (constructed-response item)	ผู้เรียนเขียนข้อความเพื่อตอบคำถามปลายเปิด	<ul style="list-style-type: none"> - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)
8. การสังเกตของครู (observations) 8.1 การสังเกตอย่างเป็นทางการ 8.2 การสังเกตอย่างไม่เป็นทางการ	ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมของ ผู้เรียน ได้แก่ พฤติกรรมความ ใส่ใจในการเรียน การ ตอบสนองต่อการจัดการ เรียนรู้ และปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนกับเพื่อน ๆ	<ul style="list-style-type: none"> - แบบสังเกต - แบบบันทึกพฤติกรรม - แบบสำรวจรายการ - แบบมาตรฐานค่า - เกณฑ์การให้คะแนน (rubric)

วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เครื่องมือการประเมิน
9. การจัดทำแฟ้มสะสมงาน (portfolios) 9.1 แฟ้มสะสมงานที่เก็บงานที่ดีที่สุดหรือแฟ้มที่เน้นผลผลิต (product-oriented portfolio) 9.2 แฟ้มสะสมงานที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนรู้และพัฒนาการ หรือ แฟ้มที่เน้นกระบวนการ (process-oriented portfolio)	ผู้เรียนรวบรวมผลงานที่แสดงให้เห็นพัฒนาการหรือความก้าวหน้าในการเรียนรู้ตลอดระยะเวลาที่ศึกษา	- แบบบันทึก - แบบประเมินผลงาน - แบบประเมินตนเอง

1.2.5 เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ซึ่งมีลักษณะเป็นตารางที่แสดงเกณฑ์ที่ผู้สอนต้องการวัด ระดับคะแนน และคำอธิบายระดับคะแนนนั้น ๆ ในเชิงคุณภาพหรือพฤติกรรมที่สังเกตได้จากการปฏิบัติของผู้เรียนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. 2545: 3) จำแนกเกณฑ์การให้คะแนนตามสภาพจริงเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การประเมินแบบองค์รวม (holistic scoring rubric) และเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) เกณฑ์การประเมินแบบองค์รวม (holistic scoring rubric) เป็นเกณฑ์ที่พิจารณาภาพรวมของความรู้และทักษะของผู้เรียนว่ามีลักษณะอย่างไร โดยมีระดับคะแนนลดหลั่นตามคำอธิบายความรู้หรือทักษะที่สะท้อนผ่านผลงานสร้างสรรค์ของผู้เรียน นิยมกำหนดเพียง 3 ระดับ ดังตัวอย่างเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบองค์รวมต่อไปนี้ (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553: 460)

ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ
3 ดี	มีองค์ประกอบของเรียงความครบถ้วน (คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) เนื้อหาตรงตามประเด็นหรือหัวข้อที่กำหนด ใช้สำนวนภาษาระดับทางการ สละสลวย สะกดถูกต้อง เขียนหรือพิมพ์อย่างเป็นระเบียบ
2 ผ่าน	มีองค์ประกอบของความเรียงไม่ครบถ้วน (คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) เนื้อหาตรงตามประเด็นหรือหัวข้อที่กำหนด ใช้สำนวนภาษาทางการ สะกดถูกต้อง เขียนหรือพิมพ์อย่างเป็นระเบียบ
1 ต้องปรับปรุง	มีองค์ประกอบของความเรียงไม่ครบถ้วน (ขาดองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือแต่ละองค์ประกอบไม่ชัดเจน) เนื้อหายังไม่สอดคล้องกับประเด็นหรือหัวข้อที่กำหนด ใช้สำนวนภาษาที่ไม่เป็นภาษามาตรฐานหรือต่ำกว่าทางการ เขียนสะกดผิดหรือเขียนหรือพิมพ์อย่างไม่เป็นระเบียบ
0	ไม่มีผลงาน

2) เกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) เป็นเกณฑ์ที่พิจารณาความรู้และทักษะของผู้เรียนในลักษณะแยกเป็นองค์ประกอบรายด้านหรือจำแนกเป็นมิติคุณภาพต่าง ๆ โดยมีระดับคะแนนลดหลั่นตามคำอธิบายความรู้หรือทักษะที่สะท้อนผ่านผลงานสร้างสรรค์ของผู้เรียน นิยมกำหนด 4 ระดับ ดังตัวอย่างเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบต่อไปนี้ (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553: 462)

องค์ประกอบที่ประเมิน	ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ			
	1 ต้องปรับปรุง	2 ผ่าน	3 ดี	4 ดีมาก
1. องค์ประกอบของเรียงความ (คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป)	เรียงความ มีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบได้ชัดเจน	เรียงความ มีองค์ประกอบครบถ้วน	เรียงความ มีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจ	เรียงความ มีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง

องค์ประกอบที่ ประเมิน	ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ			
	1 ต้องปรับปรุง	2 ผ่าน	3 ดี	4 ดีมาก
2. การเรียบเรียง ย่อหน้า	ทุกย่อหน้าไม่มี ประโยคใจความ สำคัญและขาด รายละเอียด สนับสนุน	ทุกย่อหน้ามี ประโยคใจความ สำคัญแต่ยังไม่ สามารถขยาย รายละเอียดหรือ ยกเหตุผล สนับสนุนได้ เพียงพอ	ทุกย่อหน้ามี ประโยคใจความ สำคัญและมีการ ให้รายละเอียดที่ สนับสนุน ประโยคใจความ สำคัญ	ทุกย่อหน้ามี ประโยคใจความ สำคัญชัดเจนและ มีการให้ รายละเอียด สนับสนุน ประโยคใจความ สำคัญอย่าง ชัดเจนและ สมเหตุสมผล
3. ส่วนวนภาษา	ใช้ส่วนวนภาษาที่ ไม่เป็นภาษา มาตรฐาน เป็น ภาษาระดับ กันเอง ภาษาระดับ สนทนา การร้อย เรียงประโยคไม่ ราบรื่น	ใช้ ส่วนวน ภาษาระดับกึ่ง ทางการ	ใช้ส่วนวนภาษา มาตรฐานเป็น ภาษาระดับ ทางการและร้อย เรียงประโยคได้ อย่างราบรื่น	ใช้ส่วนวนภาษา มาตรฐานเป็น ภาษาระดับ ทางการ ร้อย เรียงประโยคได้ อย่างราบรื่น เลือกสรรถ้อยคำ มาใช้ได้ไพเราะ เหมาะสม

จากการประมวลความรู้เอกสารที่เกี่ยวข้องในประเด็นเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าและการประเมินตามสภาพจริง ผู้วิจัยได้ศึกษาความรู้ในประเด็นดังกล่าวในงานวิจัยตามรายละเอียดในลำดับต่อไป

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อหน้าโดยมากเป็นงานวิจัยด้านการเรียนการสอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนย่อหน้าหลังจากใช้สื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษาเรื่อง “การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านจับใจความสำคัญจากย่อหน้าภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม ‘นิคมพัฒนา’ อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล” ของ เบญจมาภรณ์ นาคเทวัญ (2549) พบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพเท่ากับ $84.10/83.33$ นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความสำคัญจากย่อหน้าภาษาอังกฤษหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และการศึกษาเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ของการใช้สื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์ รายวิชา THA 106 ในหัวข้อเรื่องการเขียนย่อหน้า” ของ จิรพร รักษาพล (2554) พบว่าเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการใช้งานของการใช้สื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์รายวิชา THA 106 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในหัวข้อเรื่องการเขียนย่อหน้า ด้วยความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ส่วนผลการประเมินสื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.23 อยู่ในระดับดี

นอกจากนี้ ยังพบการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนย่อหน้าหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้า ได้แก่ การศึกษาเรื่อง “การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคลองไม้แดง จังหวัดสุราษฎร์ธานี” ของ สายใจ กำลังเพ็ชร (2556) พบประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 ชุด เท่ากับ $84.53/82.00$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าระดับมาก

การศึกษาเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าไม่ได้มีเพียงการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากใช้สื่อการเรียนการสอนเรื่องการเขียนย่อหน้าเท่านั้น ยังพบการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนการสอนและการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ การศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” ของ เกศิณี บำรุงไทย (2554) พบข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้า 4 ด้าน ได้แก่ รูปแบบย่อหน้า โครงสร้างย่อหน้า ไวยากรณ์และโครงสร้าง และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ

อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่องการเขียนย่อหน้าไม่ได้พบเพียงการศึกษาในเชิงการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ยังพบการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของการเขียนย่อหน้าระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยอีกด้วย ได้แก่ การศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบย่อหน้าในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ” ของ สุชาดา รัตนดิตระกูล (2536) พบความเหมือนของรูปแบบพื้นฐานของย่อหน้าในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ 18 รูปแบบ ได้แก่ ย่อหน้าที่ขึ้นต้นด้วยประโยคใจความสำคัญ ย่อหน้าที่ขึ้นต้นด้วยชื่อเรื่อง ย่อหน้าที่ประโยคใจความสำคัญอยู่ท้ายย่อหน้า ย่อหน้าที่ประโยคใจความสำคัญอยู่ภายในย่อหน้า ย่อหน้าที่ประโยคใจความสำคัญอยู่ต้นและท้ายย่อหน้า ย่อหน้าที่มีสองใจความสำคัญ ย่อหน้าที่ประโยคใจความสำคัญแสดงนัย ย่อหน้าที่เป็นประโยคเดียว ย่อหน้าประเภทย่อความ ย่อหน้าประเภทขยายความ ย่อหน้าแบบบรรยาย ย่อหน้าแบบพรรณนา ย่อหน้าแบบยกตัวอย่าง ย่อหน้าแบบเปรียบเทียบหรือแนวเทียบ ย่อหน้าแบบตรงข้าม ย่อหน้าแบบต้นเหตุและผลที่เกิดขึ้น ย่อหน้าแบบเรียบเรียงคำขึ้นใหม่ และย่อหน้าแบบปฏิเสธ และพบความเหมือนของรูปแบบพิเศษของย่อหน้าในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ 10 รูปแบบ ได้แก่ ย่อหน้าแบบอนุกรม ย่อหน้าแบบขัดความ ย่อหน้าแบบวิฎัจกร ย่อหน้าแบบทวีความยาวของประโยค ย่อหน้าแบบลดความยาวของประโยค ย่อหน้าแบบประโยคสั้น ยาว สั้น ย่อหน้าแบบประโยคยาว สั้น ยาว ย่อหน้าแบบประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม และย่อหน้าแบบทดลอง ส่วนความแตกต่างระหว่างรูปแบบของย่อหน้าในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษคือพบรูปแบบย่อหน้าในภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ได้แก่ ย่อหน้าที่ขึ้นด้วยบทอาลปะและย่อหน้าที่ขึ้นต้นด้วยคำอุทาน

ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับย่อหน้าข้างต้นเพื่อได้ทราบรูปแบบของย่อหน้าและลักษณะของการเขียนระดับย่อหน้าอันเป็นประโยชน์ในการพิจารณาเครื่องมืองานวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารนี้

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริง

การศึกษาเรื่อง “การเรียนรู้และการประเมินตามสภาพจริง” ของ ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2547) อธิบายถึงการเรียนรู้ตามสภาพจริงคือการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้สร้างปัญญา โดยผ่านการใช้การสืบเสาะหลักการและให้คุณค่าที่มีความหมายตามบริบทชีวิตจริง การประเมินตามสภาพจริงที่มุ่งวัดและสังเกตเพื่อรวบรวมข้อมูลที่แสดงถึงทักษะและความสามารถที่จำเป็นของผู้เรียน ในการปฏิบัติงานจริงตามสภาพการณ์จริงและปัญหาจริงของชีวิตประจำวันมีเครื่องมือการประเมินที่สำคัญ 3 ประเภท ได้แก่ 1) ประเมินจากการปฏิบัติงาน (Performance-Based Assessment) 2) ประเมินจากคำถามปลายเปิด (Open-Ended Questions) และประเมินจากแฟ้มสะสมงาน (Portfolio) สำหรับระบบการตรวจให้คะแนนเพื่ออธิบายผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติงานของผู้เรียนที่เหมาะสมกับการประเมินตามสภาพจริงคือการให้คะแนนแบบ Scoring Rubric โดยมีคำถามเป็นหลักในการวางแผนการประเมินตามสภาพจริงดังนี้ 1) ประเมินอะไร 2) ประเมินเมื่อใด 3) ประเมินจากอะไร 4) ใครเป็นผู้ประเมิน และ 5) ประเมินอย่างไร และการศึกษาเรื่อง “การวัดการปฏิบัติกับการประเมินตามสภาพจริง” ของ จินตนา ธนวิบูลย์ชัย (2547) อธิบายเกี่ยวกับการวัดการปฏิบัติว่าเป็น การให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการปฏิบัติงานโดยใช้ความรู้และทักษะด้านต่าง ๆ โดยมีการกำหนดคำอธิบายคุณภาพงาน (rubrics) ที่เหมาะกับกรอบการประเมินซึ่งมีการให้คะแนนโดยภาพรวม (general rubrics) ที่อธิบายเนื้อหาหลักและกระบวนการปฏิบัติงาน และการให้คะแนนโดยเฉพาะเจาะจง (specific rubrics) เพื่อให้กับงานหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถปรับให้เข้ากับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในบทเรียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริง พบว่าเป็นการประเมินที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง วัดความสามารถและทักษะของผู้เรียนได้ตรง ทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตนเองในประเด็นที่ได้ระดับการประเมินต่ำ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย

การศึกษางานวิจัยเกี่ยวข้องกับการประเมินตามสภาพจริงในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยพบประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนากระบวนการประเมินตามสภาพจริง ประสิทธิภาพของการประเมินตามสภาพจริง และความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริงดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนากระบวนการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ที่สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” ของ พิกพชัย นาชัยเวียง (2546) มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 36 คน และมีแผนการสอน บัณฑิตกิจกรรมฝึกทักษะ แบบประเมินทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน และแบบรายงานตนเองและบันทึกจากผู้เกี่ยวข้อง เป็นเครื่องมือในการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ การตีความ สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค และสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบความสามารถของนักเรียนด้านทักษะการฟังของคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 ได้แก่ กลุ่มเก่ง คิดเป็นร้อยละ 96, 100, 100 และ 95 ตามลำดับ กลุ่มกลาง คิดเป็นร้อยละ 82, 96, 89 และ 94 ตามลำดับ และกลุ่มอ่อน คิดเป็นร้อยละ 61, 82, 70 และ 75 ตามลำดับ พบความสามารถของนักเรียนด้านทักษะการพูดของคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 ได้แก่ กลุ่มเก่ง คิดเป็นร้อยละ 96, 86, 82 และ 86 ตามลำดับ กลุ่มกลาง คิดเป็นร้อยละ 93, 87, 81 และ 86 ตามลำดับ และกลุ่มอ่อน คิดเป็นร้อยละ 91, 84, 81 และ 81 ตามลำดับ พบความสามารถของนักเรียนด้านทักษะการอ่านของคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 ได้แก่ กลุ่มเก่ง คิดเป็นร้อยละ 100, 100, 97 และ 97 ตามลำดับ กลุ่มกลาง คิดเป็นร้อยละ 91, 92, 92 และ 85 ตามลำดับ และกลุ่มอ่อน คิดเป็นร้อยละ 50, 72, 71 และ 69 ตามลำดับ และพบความสามารถของนักเรียนด้านทักษะการเขียนของคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 ได้แก่ กลุ่มเก่ง คิดเป็นร้อยละ 100, 96, 96 และ 100 ตามลำดับ กลุ่มกลาง คิดเป็นร้อยละ 81, 80, 74 และ 83 ตามลำดับ และกลุ่มอ่อน คิดเป็นร้อยละ 60, 71, 64 และ 63 ตามลำดับ

การศึกษาเรื่อง “ประสิทธิผลของการประเมินตามสภาพจริงในกระบวนการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ของ สุรินดา บรรจงรักษา (2549) ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่าง 45 คน เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ มีแผนการจัดการเรียนรู้และแบบประเมินตามสภาพจริงเป็นเครื่องมือการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา ค่าสถิติพื้นฐาน และค่า t-test พบว่านักเรียนเข้าใจการอ่านภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนมีความสามารถในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนพึงพอใจการเรียนภาษาไทยระดับมาก

การศึกษาเรื่อง “ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ของ พิทักษ์ ทองมูล (2550) ซึ่งใช้ครูจำนวน 29 คน จาก 29 โรงเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง และศึกษาครูเป็นรายกรณีจำนวน 5 กรณี โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการประเมินภาคปฏิบัติจากสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแอลฟาของครอนบาคกับเกรดเฉลี่ยสะสม

พบว่าผลการประเมินภาคปฏิบัติมีความเที่ยงตรงสูง อยู่ระหว่าง 0.86-0.90 แต่พบค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างต่ำ คือระหว่าง 0.02-0.68 ตามการคิดสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแอลฟาของครอนบาค และการศึกษาเรื่อง “การประเมินตามสภาพจริงการเขียนเชิงสร้างสรรค์กลุ่มสาระภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3” ของ สุภาวดี วรรณ (2550) โดยใช้เครื่องมือการวิจัย 4 ประการ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบประเมินผลงาน 3) แบบสังเกตและประเมินพฤติกรรมตนเองด้านการเรียนรู้ และ 4) แบบสัมภาษณ์นักเรียนและแบบประเมินพฤติกรรมการสอน ผลการประเมินด้านผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบความสามารถด้านความคิดริเริ่มแปลกใหม่สูงสุด ผลการประเมินด้านพฤติกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงานส่วนมากมีคุณภาพระดับพอใช้ ผลการประเมินก่อนและหลังเรียน พบว่านักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านความคิดริเริ่มแปลกใหม่ การใช้ภาษาและกลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวดีขึ้น

การศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้วิธีการสอนตรงรวมทั้งการประเมินตามสภาพจริง” ของ อรภาณี เพชรรัตน์ (2555) โดยศึกษากับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนศึกษาคนตาบอดธรรมสากล อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 6 คน ใช้แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปจำนวน 7 แผนการเรียนรู้ และแบบฝึกการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปจำนวน 30 ข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปอยู่ในระดับดี และหลังจากการสอนโดยใช้วิธีสอนตรงรวมทั้งการประเมินตามสภาพจริงพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนากระบวนการประเมินตามสภาพจริง ประสิทธิภาพของการประเมินตามสภาพจริง และความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริงดังกล่าว พบว่าการประเมินตามสภาพจริงให้ได้ผลดีนั้น ต้องมีการออกแบบเครื่องมือการประเมินอย่างรอบคอบและรัดกุมจึงจะได้ประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์การประเมินได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3 ประการ ได้แก่ 1) ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร 2) พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง และ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง โดยมีแหล่งข้อมูล การรวบรวมข้อมูล แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีเสนอผลการวิจัย และสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้คือผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการเขียนย่อหน้าของรายวิชา 895-132 ทักษะการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 2/2559 จำนวนทั้งสิ้น 2 กลุ่ม ที่ส่งงานครบทั้ง 2 ชั้น คือ 114 คน จำนวนย่อหน้าทั้งสิ้น 1,707 ย่อหน้า

การรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ครั้งที่ 1 ก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง เพื่อแสดงให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยไม่ชี้แนะเพื่อให้ได้ข้อมูลธรรมชาติ

2. รวบรวมผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ครั้งที่ 2 หลังจากผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง เพื่อแสดงให้เห็น

พัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยการประเมินตามสภาพจริง

แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. แนวคิดเรื่ององค์ประกอบของย่อหน้าตามเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462)
2. แนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce (1996: 94)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 “ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” ตามแนวคิดเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462)
2. วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 “พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยการประเมินตามสภาพจริง” ตามแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce (1996: 94)
3. วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 “เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง” ตามแนวคิดเรื่องสถิติทดสอบซี (z test statistic) ของ จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2556: 121-131, 159-165)

วิธีเสนอผลการวิจัย

1. นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 “ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” และวัตถุประสงค์ที่ 2 “พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยการประเมินตามสภาพจริง” ในรูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติแบบร้อยละประกอบด้วยอย่างผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

2. นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 3 “เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง” ในรูปแบบตารางการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละและทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z score และ z test ประกอบคำอธิบาย เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารที่ได้จากผลการศึกษาวเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 และ 2 ข้างต้น

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

ศึกษาข้อบกพร่อง พัฒนาการความสามารถ และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาระหว่างผลงานการเขียนย่อหน้าก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง โดยการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละ

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษา ระหว่างผลงานการเขียนย่อหน้าก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง เพื่อทดสอบว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้ โดยการหาคะแนนมาตรฐาน z score และการทดสอบนัยสำคัญของค่าเฉลี่ย z test (จรัลวิไล จรุงญโรจน์. 2556: 121-131, 159-165) ระหว่างคะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) กับคะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)

$$z = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

- z แทนค่าความคลาดเคลื่อนเพื่อทราบนัยสำคัญทางสถิติของค่าเฉลี่ยระหว่างคะแนนชุดที่ 1 กับคะแนนชุดที่ 2
- $\bar{x}$ แทนค่าเฉลี่ยคะแนน
- $\bar{x}_1$ แทนค่าเฉลี่ยคะแนนชุดที่ 1
- $\bar{x}_2$ แทนค่าเฉลี่ยคะแนนชุดที่ 2
- s แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- s_1 แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนชุดที่ 1
- s_2 แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนชุดที่ 2
- n แทนค่าจำนวนนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร
- n_1 แทนค่าจำนวนนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง
- n_2 แทนค่าจำนวนนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3 ประการ ได้แก่ 1) ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร 2) พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง และ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ดังรายละเอียดการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

การวิจัยประเด็น “ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร” วิเคราะห์ตามแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของย่อหน้าตามเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462) ซึ่งมีรายละเอียดเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความ 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา พบว่าผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีข้อบกพร่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 องค์ประกอบของย่อหน้า

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 55.3 โดยมีรายละเอียดข้อบกพร่องด้านองค์ประกอบของย่อหน้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ดิฉันเข้ารับการศึกษาครั้งแรกตอนอายุ 3 ปี ในโรงเรียนเตรียมอนุบาลเปรมฤดี เนื่องจากคุณพ่อของดิฉันต้องมาดูแลกิจการร้านอาหารและฟาร์แพะนมในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนคุณแม่ก็ไปทำงานดูแลผู้สูงอายุ จึงทำให้ดิฉันต้องไปอยู่ที่เตรียมอนุบาลก่อน และดิฉันก็ได้มีเพื่อนที่ยังติดต่อกัน

อยู่เสมอในปัจจุบัน และเมื่อดิฉันอายุ 4 ปี ก็ได้เข้าศึกษาในระดับอนุบาลจนจบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนอนุบาลจังหวัดเพชรบุรี ตลอดการศึกษาในระดับประถมศึกษานั้น ดิฉันได้เข้าร่วมวงดนตรีไทยของโรงเรียนโดยที่ดิฉันเล่นซออยู่ในทุกเช้าวันจันทร์-ศุกร์ เข้าร่วมวงโยธวาทิต และได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนนักเรียนไปแข่งกีฬาเยาวชน รวมถึงแข่งขันทรพจน์ ซึ่งดิฉันคิดว่านั้นคือประสบการณ์ที่ดีที่ฝึกให้ดิฉันพร้อมกับการทำงานในอนาคตได้

จากตัวอย่างที่ 1 ย่อหน้ามีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบของย่อหน้าได้ชัดเจน เนื่องจากนักศึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาตามลำดับเวลาทั้งสิ้น 3 ระดับ ได้แก่ 1) ระดับก่อนปฐมวัย 2) ระดับปฐมวัย และ 3) ระดับประถมศึกษา พร้อมประโยคขยายความ โดยไม่มีประโยคใจความสำคัญ

ตัวอย่างที่ 2

ดิฉันคิดว่าหลังจากที่ดิฉันจบระดับปริญญาตรีจากคณะอุตสาหกรรมเกษตร ดิฉันจะศึกษาต่อในระดับปริญญาโทต่อไป และเมื่อจบก็จะทำงานดี ๆ และเลี้ยงดูพ่อแม่ให้สบายได้

จากตัวอย่างที่ 2 ย่อหน้ามีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบของย่อหน้าได้ชัดเจน เนื่องจากนักศึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในอนาคตตามลำดับเวลาทั้งสิ้น 3 ประการ ได้แก่ 1) ศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา 2) ทำงานที่ดี และ 3) ดูแลบิดาและมารดา โดยไม่มีทั้งประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแต่ละประเด็น

ตัวอย่างที่ 3

ดิฉันชื่อ _____ มีชื่อเล่นว่าจ๊อบจ๊อบ เป็นลูกคนที่ 2 ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 3 คน ทุกคนล้วนเป็นผู้หญิง ดิฉันเกิดเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2539 ซึ่งตอนนี้มีอายุ 20 ปีแล้ว มีภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลสะเดา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ซึ่งปัจจุบันก็ยังอาศัยอยู่ที่เดิมกับบิดาและมารดา ท่านทั้งคู่ทำอาชีพเปิดกิจการค้าขายส่งอยู่ในตำบลสะเดา

จากตัวอย่างที่ 3 ย่อหน้ามีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบของย่อหน้าได้ชัดเจน เนื่องจากนักศึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวทั้งสิ้น 4 รายการ ได้แก่ 1) ชื่อ 2) ลำดับการเกิด 3) วันเกิด และ 4) ภูมิลำเนา โดยไม่มีประโยคใจความสำคัญ ส่วนประโยคขยายความข้อมูลส่วนตัวมีเพียงบางประเด็น

นอกจากจะพบข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแล้ว ยังพบข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านการเรียบเรียงย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารดังรายละเอียดลำดับต่อไป

1.2 การเรียบเรียงย่อหน้า

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 64.9 โดยมีรายละเอียดข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงย่อหน้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 4

ดิฉันชื่อ _____ ชื่อเล่นเจน อายุ 22 ปี เกิดวันที่ 23 พฤษภาคม 2537 กรุ๊ปเลือด A สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ เกิดที่โรงพยาบาลเบตง จังหวัดยะลา ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดยะลา ปัจจุบันย้ายมาอยู่ที่จังหวัดสงขลา อำเภอสทิงพระ ครอบครัวของดิฉันมี 5 คน มีพ่อ มีแม่ มีน้องชาย 2 คน และดิฉัน ดิฉันเป็นลูกสาวคนโต พ่อแม่จะห่วงเป็นพิเศษ จะคอยตามใจในทุกอย่าง ดิฉันจึงมีทุกอย่างพร้อมเหมือนคนอื่น และมีความสุขมาก

จากตัวอย่างที่ 4 ย่อหน้าไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน กล่าวคือ มีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว 10 รายการ ได้แก่ 1) ชื่อ 2) ชื่อเล่น 3) อายุ 4) วันเกิด 5) กรุ๊ปเลือด 6) ศาสนาที่นับถือ 7) สถานที่เกิด 8) ภูมิลำเนา 9) ที่อยู่ปัจจุบัน และ 10) สมาชิกในครอบครัว ซึ่งรายการที่ 10 คือสมาชิกในครอบครัวเป็นรายการเดียวที่มีรายละเอียดสนับสนุน

ตัวอย่างที่ 5

งานอดิเรก: ชอบฟังเพลงตาม Youtube ชอบดูรายการตลก ชอบดูหนัง

จากตัวอย่างที่ 5 ย่อหน้าไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน กล่าวคือ กล่าวถึงงานอดิเรก 3 รายการ ได้แก่ 1) ฟังเพลง 2) ดูรายการตลก และ 3) ดูภาพยนตร์ โดยไม่กล่าวถึงรายละเอียดหรือเหตุผลที่ชอบทำกิจกรรมทั้ง 3 รายการนั้นเป็นงานอดิเรก

ตัวอย่างที่ 6

ดิฉัน นางสาว _____ ที่มาของชื่อคือคุณแม่ตั้งให้ แปลว่าหญิง ซึ่งคงจะได้แค่ตัว แต่ไม่ใช่นิสัย ชื่อเล่นกิ๊ก อายุ 21 ย่าง 22 เกิดวันที่ 22 มิถุนายน 2538 วันพฤหัสบดี เข้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้โดยวิธีการรับตรงในคณะทรัพยากรธรรมชาติ ตอนนี้อยู่ที่คณะทรัพยากรธรรมชาติ สาขาวิชาการจัดการศัตรูพืช ศึกษาในด้านของแมลงพาหะ แมลงที่ส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ และโรคพืชที่ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทางการเกษตร

จากตัวอย่างที่ 6 ย่อหน้าไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน กล่าวคือ มีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว 8 รายการ ได้แก่ 1) ชื่อ 2) ที่มาของชื่อ 3) ความหมายของชื่อ 4) ชื่อเล่น 5) วันเกิด 6) วิธีการเข้าศึกษาในสถานศึกษา 7) สถานศึกษา และ 8) สาขาวิชาที่ศึกษา ซึ่งรายการที่ 3 ความหมายของชื่อเป็นรายการเดียวที่มีรายละเอียดสนับสนุน

นอกจากจะพบข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าและการเรียบเรียงย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแล้ว ยังพบข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านสำนวนภาษาของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารดังรายละเอียดลำดับต่อไป

1.3 สำนวนภาษา

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นสำนวนภาษาคิดเป็นร้อยละ 65.31 โดยมีรายละเอียดข้อบกพร่องด้านสำนวนภาษาดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 7

นอกจากผมจะสนใจเกี่ยวกับชีววิทยาด้านสัตว์แล้ว ผมยังมีความสนใจในด้านดนตรีด้วย ซึ่งผมชอบฟังดนตรีคลาสสิกตะวันตก เพลงประกอบภาพยนตร์ และเพลงพระราชนิพนธ์ เช่น เพลงคลาสสิกอย่าง Canon in d หรือเพลงพระราชนิพนธ์อย่างเพลงลมหนาว เมื่อผมได้ฟังเพลงทั้งหมดนี้แล้วจึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะเล่นดนตรีคือไวโอลิน เพราะผมหลงรักในเสียงแหลมใสของไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่สามารถแสดงความรู้สึกได้หลากหลาย เมื่อฟังแล้วทำให้ผมจินตนาการเหมือนสายลมที่พัดผ่าน นกน้อยที่บินอยู่ ต้นไม้ใบหญ้าพริ้วโบกไปมา ไวโอลินจึงเสมือนเป็นน้องสาวคนหนึ่งของผม เพราะน้องเป็นสิ่งที่มาเติมเต็มสิ่งที่ขาดในชีวิตของผม คือความอบอุ่นที่ไม่ค่อยได้รับตอนเด็ก ๆ ทำให้ผมอยากดูแลและปกป้องน้อง และอยากสร้างความอบอุ่นผ่านเสียงไวโอลินให้เพื่อน ๆ ได้มีความสุขเมื่อได้ฟัง ดังนั้น ไวโอลินจึงเป็นทั้งความสนใจในด้านดนตรี ความสามารถพิเศษ และเป็นสิ่งที่สามารถมาเติมเต็มในชีวิตของผม

จากตัวอย่างที่ 7 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษาในการร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) เมื่อกล่าวถึงเพลงพระราชนิพนธ์ ก็ควรกล่าวต่อเนื่องให้จบกระแสความในประเด็นเพลงพระราชนิพนธ์นั้น โดยไม่กล่าวถึงสิ่งอื่นคั่น แล้วกลับไปกล่าวถึงอีก

2) บางประโยคสามารถทำให้กระชับได้ด้วยการเลี่ยงการสร้างประโยคโดยใช้คำอาการนาม และลดการใช้บุพบท กล่าวคือ สามารถใช้รูปประโยค “ผมยังสนใจดนตรีด้วย” แทนการใช้ “ผมยังมีความสนใจในด้านดนตรีด้วย”

3) การละประธานของประโยค “เป็นเครื่องดนตรีที่สามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้หลากหลาย” ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์

4) พบการเขียนสะกดคำผิด ได้แก่ “พระราชนิพนธ์” และ “พริ้ว”

ตัวอย่างที่ 8

เมื่อฉันเรียนจบ ฉันมีความต้องการที่จะทำงานที่ฉันรักคืออาชีพสัตวแพทย์โดยการทำงานในโรงพยาบาลสัตว์ ฝึกความรู้ความชำนาญ และเรียนต่อในสาขาที่สนใจ และตัวของฉันชื่นชอบในสุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์ ฉันวางแผนไว้ว่าเมื่อฉันเรียนจบฉันจะเลี้ยงสุนัขพันธุ์นี้ด้วยตัวของฉันเอง ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง เมื่อฉันมาเรียนมหาวิทยาลัยจึงเกิดค่าใช้จ่ายจำนวนหนึ่ง ทำให้ในบางครั้ง แม่ของฉันต้องเอาเงินจากร้านขายของมาส่งให้ ทำให้เงินในร้านหมุนไม่ทัน เมื่อฉันเรียนจบ ฉันจึงอยากตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่โดยการให้ท่านได้พักผ่อน โดยดิฉันจะดูแลพ่อและแม่อย่างดีเหมือนที่ท่านดูแลฉันอย่างดีเช่นกัน

จากตัวอย่างที่ 8 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษาในการร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ใช้ชนิดของคำหลังบุพบท “โดย” ผิด ในประโยค “ฉันมีความต้องการที่จะทำงานที่ฉันรักคืออาชีพสัตวแพทย์โดยการทำงานในโรงพยาบาลสัตว์” เนื่องจาก “โดย” เป็นบุพบทขยายกริยา “ทำงาน” จึงควรตามด้วยกริยา “ทำงาน” แทนที่จะเป็นอาการนาม “การทำงาน”

2) บางประโยคสามารถทำให้กระชับได้ด้วยการเลี่ยงการสร้างประโยคโดยใช้คำอาการนาม และลดการใช้ประพันธสรรพนาม กล่าวคือ สามารถใช้รูปประโยค “ฉันต้องการทำงานที่ฉันรัก” แทนการใช้รูปประโยค “ฉันมีความต้องการที่จะทำงานที่ฉันรัก”

3) สามารถลดการใช้คำฟุ่มเฟือย “ตัวของฉัน” เหลือเพียง “ฉัน” ได้ ในประโยค “ตัวของฉันชื่นชอบในสุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์” “ฉันวางแผนไว้ว่าเมื่อฉันเรียนจบฉันจะเลี้ยงสุนัขพันธุ์นี้ด้วยตัวของฉัน”

4) พบความไม่สม่ำเสมอของการกล่าวถึงเหตุและผลที่เกี่ยวข้องกับการตอบแทนบุญคุณบิดาและมารดา ทั้งที่ข้อความที่นำมาก่อนกล่าวถึงเพียงมารดาโดยไม่ได้กล่าวถึงบิดาเลย

ตัวอย่างที่ 9

สุดท้ายในอนาคตเราเลือกได้หรือไม่ก็ได้ที่เราจะ得以ใช้ชีวิตในแบบที่เราอยากเป็นใหม่ เพราะแต่ละคนก็มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่างกัน แต่ถ้าเลือกให้เป็นแบบที่ต้องการได้ก็ดี แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องหยุดทำหยุดคิดในสิ่งที่เราอยากจะเป็น แต่ก็ค่อยหาโอกาสที่เหมาะสมในการทำตามความต้องการของตัวเองก็ได้เพราะทุกคนมีหน้าที่ของตัวเองทั้งนั้น

จากตัวอย่างที่ 9 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษาที่ไม่เป็นภาษามาตรฐาน กล่าวคือ ใช้ภาษาระดับสนทนา และการร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ใช้คำ “ก็ได้” ขึ้นในประโยคซ้อนแบบวิเศษนามุประโยค ทั้งเป็นการใช้คำฟุ่มเฟือยและเข้าใจยาก จึงตัดออกจากประโยคได้ และเพิ่มคำว่า “อาจ” เพื่อจะได้เข้าใจง่ายขึ้น จาก “สุดท้ายในอนาคตเราเลือกได้หรือไม่ก็ได้ที่เราจะ得以ใช้ชีวิตในแบบที่เราอยากเป็นใหม่” เป็น “สุดท้ายในอนาคตเราอาจเลือกได้หรือไม่ก็ได้ที่เราจะ得以ใช้ชีวิตในแบบที่เราอยากเป็นใหม่”

2) มีประโยคที่เนื้อความซ้ำซ้อน ได้แก่ “เพราะแต่ละคนก็มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่างกัน” กับ “เพราะทุกคนมีหน้าที่ของตัวเองทั้งนั้น”

3) ใช้สันธาน “แต่” เชื่อมความไม่เหมาะสมในประโยค “แต่ถ้าเลือกให้เป็นแบบที่ต้องการได้ก็ดี แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องหยุดทำหยุดคิดในสิ่งที่เราอยากจะเป็น แต่ก็ค่อยหาโอกาสที่เหมาะสมในการทำตามความต้องการของตัวเองก็ได้” ซึ่งปรากฏ “แต่” 3 ที่ เป็นการใช้คำซ้ำกันในที่ใกล้กัน จึงควรปรับ “แต่ถ้า” ที่ปรากฏตำแหน่งที่ 2 เป็น “หาก” และเปลี่ยน “แต่ก็” ที่ปรากฏตำแหน่งที่ 3 เป็น “เพียง” จะช่วยให้ประโยคราบรื่นขึ้นได้ ดังนี้ “แต่ถ้าเลือกให้เป็นแบบที่ต้องการได้ก็ดี หากไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องหยุดทำหยุดคิดในสิ่งที่เราอยากจะเป็น เพียงค่อยหาโอกาสที่เหมาะสมในการทำตามความต้องการของตัวเองก็ได้”

4) ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำ “เรา” “ทุกคน” “ทั้งนั้น” ในงานเขียนเรียงความ เนื่องจากเรียงความเป็นการกล่าวถึงเรื่องราวหรือประสบการณ์ของผู้เขียนเท่านั้น จึงไม่ควรใช้ “เรา” เพราะผู้อ่านอาจเข้าใจว่าผู้เขียนหมายรวมถึงบุคคลอื่นทั่วไปด้วย ซึ่งบุคคลอื่นอาจไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้เขียนอ้างถึง

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร สรุประดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติตามแนวคิดเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462) ได้ตั้งตารางสรุปผลต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชา
ทักษะการสื่อสาร

องค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ	จำนวน ย่อหน้า	ร้อยละ
1. องค์ประกอบของย่อหน้า (ประโยชน์ใจความสำคัญ ประโยคขยาย ความ)		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	218	12.77
ระดับ 2 ผ่าน	94	5.51
ระดับ 3 ดี	121	7.09
ระดับ 4 ดีมาก	136	7.97
2. การเรียบเรียงย่อหน้า		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	122	7.15
ระดับ 2 ผ่าน	82	4.8
ระดับ 3 ดี	229	13.41
ระดับ 4 ดีมาก	136	7.97
3. สำนวนภาษา		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	62	3.63
ระดับ 2 ผ่าน	155	9.08
ระดับ 3 ดี	283	16.58
ระดับ 4 ดีมาก	69	4.04
รวม	1,707	100

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารจำนวน 1,707 ย่อหน้า พบข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้า ระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 218 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 12.77 ระดับ 4 ดีมาก พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 136 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 7.97 ระดับ 3 ดี

พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 121 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 7.09 และระดับ 2 ผ่าน พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 94 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 5.51

นอกจากนี้ ข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านการเรียบเรียงย่อหน้า ระดับ 3 ดี พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 229 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 13.41 ระดับ 4 ดีมาก พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 136 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 7.97 ระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 122 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 7.15 และระดับ 2 ผ่าน พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 82 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 4.8

ส่วนข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านสำนวนภาษา ระดับ 3 ดี พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 283 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 16.58 ระดับ 2 ผ่าน พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 155 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 9.08 ระดับ 4 ดีมาก พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 69 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 4.04 และระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 62 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 3.63

ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารนำมาสู่พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงดังรายละเอียดต่อไปนี้

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

การวิจัยประเด็น “พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง” วิเคราะห์ตามแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของย่อหน้าตามเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462) ซึ่งมีรายละเอียดเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้า 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา และแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce (1996: 94) ซึ่งมีระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติตามองค์ประกอบที่ประเมิน 4 ระดับ ได้แก่ 1 ต้องปรับปรุง 2 ผ่าน 3 ดี และ 4 ดีมาก พบว่าผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบของย่อหน้า

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงคิดเป็นร้อยละ 68.33 โดยมีรายละเอียดพัฒนาการด้านองค์ประกอบของย่อหน้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 10

ดิฉันได้เข้าศึกษาในระดับอนุบาลและประถมศึกษาในโรงเรียนอนุบาลเพชรบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด โดยตลอดการศึกษาดิฉันได้ทำกิจกรรมมากมาย เช่น แสดงละครในวันสุนทรภู่ ร้องเพลงในวันสถาปนาโรงเรียน รวมไปถึงเข้าร่วมวงดนตรีไทยของโรงเรียน โดยมีหน้าที่เล่นซออยู่และจะเข้าเพื่อบรรเลงเพลงประจำโรงเรียน เพลงชาติ ทุกเช้าวันจันทร์-วันศุกร์ และดิฉันได้เข้าร่วมวงโยธวาทิต ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนนักเรียนไปแข่งกีฬาเยาวชนประจำจังหวัด ซึ่งดิฉันได้รับเหรียญทองและเหรียญเงินจากการไปแข่งกีฬาดังกล่าว ทำให้ดิฉันได้รับประสบการณ์มากมายจากการทำกิจกรรมเหล่านี้

จากตัวอย่างที่ 10 ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญเรื่องการทำกิจกรรมขณะศึกษาในระดับปฐมวัยและประถมศึกษา โดยมีประโยคขยายความแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้

ตัวอย่างที่ 11

เมื่อจบระดับปริญญาตรีแล้ว ดิฉันจะเรียนต่อระดับปริญญาโท คณะอุตสาหกรรมเกษตร สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร เพราะอยากมีความรู้ในสายงานที่ดิฉันจะทำ และต่อยอดเพื่อเพิ่มความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ทำให้ทำงานได้อย่างมีศักยภาพและมีคุณภาพ อีกทั้งอยากให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ จากนี้อยากทำงานที่ตัวเองชอบ เป็นงานที่มั่นคง มีเวลาอยู่กับครอบครัวมากที่สุด และให้เงินพ่อแม่และสามารถเลี้ยงดูท่านได้อย่างดี

จากตัวอย่างที่ 11 ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญเรื่องจุดมุ่งหมายในอนาคต โดยมีประโยคขยายความแสดงรายละเอียดโดยมีการลำดับความคิดตามขั้นตอนที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 12

ปัจจุบันดิฉันอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 37 ถนนรวมมิตร ตำบลสะเดา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา สภาพแวดล้อมในตำบลสะเดาเป็นชุมชนเล็ก ๆ สงบ อาคารบ้านเรือนบางส่วนยังคงความเก่าแก่แบบสมัยโบราณ ผู้คนที่อาศัยอยู่ส่วนใหญ่จะรู้จักกัน ช่วยเหลือและแบ่งปันกันอยู่เสมอ เนื่องจาก

ตำบลสะเดาเป็นพื้นที่ที่อยู่ใกล้กับเขตชายแดนประเทศมาเลเซีย จึงมักมีชาวมาเลเซียเดินทางเข้ามาซื้อของเป็นประจำ

จากตัวอย่างที่ 12 ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญเรื่องข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับภูมิลาเนา โดยมีประโยคขยายความแสดงรายละเอียดอย่างมีเอกภาพ

นอกจากจะพบพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแล้ว ยังพบพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านการเรียบเรียงย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารดังรายละเอียดลำดับต่อไป

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 75.1 โดยมีรายละเอียดพัฒนาการด้านการเรียบเรียงย่อหน้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 13

ดิฉันชื่อ _____ ชื่อของดิฉันแม่เป็นคนตั้งให้ เพราะตอนที่ดิฉันเกิดมามีละครเรื่องหนึ่งกำลังดังมาก โดยมีนางเอกชื่อว่าเจนจิรา แม่ชื่นชอบมากจึงตั้งชื่อให้ฉันว่า _____ โดย _____ มีความหมายว่าเชี่ยวชาญตลอดกาล

จากตัวอย่างที่ 13 ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายความให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญคือการบอกชื่อตนเอง แล้วขยายความที่มาของชื่อนั้น

ตัวอย่างที่ 14

เวลารว่าง งานอดิเรกที่ดิฉันชอบมากที่สุดคือการดูหนัง ฟังเพลง และการต่อเลโก้ ดิฉันคิดว่ากิจกรรมเหล่านี้สามารถฝึกสมาธิของตัวดิฉันได้ดี ทำให้ดิฉันสงบและใจเย็นขึ้น การจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ทำ ทำให้ไม่วอกแวกง่าย และมีความพยายามที่จะทำอะไร ๆ ให้สำเร็จมากขึ้น

จากตัวอย่างที่ 14 ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายความให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญคืองานอดิเรก แล้วขยายความเหตุผลที่ชอบทำงานอดิเรกเหล่านั้น

ตัวอย่างที่ 15

สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อ นางสาว _____ ชื่อนี้คุณแม่ตั้งให้ตั้งแต่เกิด มีความหมายว่า “ผู้หญิง” ส่วนนามสกุลดิฉันยังไม่เคยค้นหาความหมายที่แท้จริงว่า “_____” หมายถึงอะไร เพื่อน ๆ หรือคุณครูตอนเรียนมัธยมชอบเรียกชื่อของดิฉันอีกชื่อหนึ่งว่า “สายเสมอ” อาจจะเป็นดิฉันชอบไปโรงเรียนสายหรือเข้าชั้นช้า ทำให้ได้ชื่อนี้มาโดยไม่ได้ตั้งใจ ดิฉันมีชื่อเล่นว่า กุกหรือกุกโก่ตามที่คนอื่น ๆ เรียกกัน ชื่อเล่นจริง ๆ ของดิฉันคือกุก กุกที่ไม่มีคำสร้อยห้อยตามหลัง แต่เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่เมื่อบอกชื่อไปว่ากุก ก็มักจะมีพยางค์ตัวหลังมาเสริม กุกกุกบ้าง กุกกุก กุกกุก ตามแต่ที่เพื่อนจะตั้งให้ ดิฉันเลยยึดคำว่ากุกโก่ เพื่อให้ทุกคนได้เรียกชื่อเล่นของดิฉันเพียงชื่อเดียว ดิฉันสงสัยคุณแม่เป็นอย่างมากสำหรับความหมายของชื่อเล่นดิฉัน ก็เลยถามว่าชื่อนี้มีความหมายว่าอย่างไร คุณแม่บอกความหมายของชื่อก็คือเสียงเรียกของไก่ ซึ่งขณะนั้นที่ดิฉันเกิด บริเวณข้าง ๆ บ้านได้เลี้ยงไก่เป็นจำนวนมาก คุณแม่ซึ่งได้ยินเสียงกุก กุก กุก ของไก่ ก็เลยนำเสียงนั้นมาตั้งเป็นชื่อเล่นให้ดิฉัน

จากตัวอย่างที่ 15 ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล กล่าวคือ มีประโยคใจความสำคัญคือชื่อ แล้วขยายความด้วยความหมายและที่มาของชื่อ ทั้งชื่อจริง ฉายา และชื่อเล่น

นอกจากจะพบพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าและการเรียบเรียงย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแล้ว ยังพบพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านสำนวนภาษาของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารดังรายละเอียดลำดับต่อไป

2.3 สำนวนภาษา

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 72.3 โดยมีรายละเอียดพัฒนาการด้านการเรียบเรียงย่อหน้าดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 16

ปัจจุบันไวโอลินกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผม กลายเป็นงานอดิเรก และกลายเป็นความสามารถพิเศษ โดยผมศึกษาวิธีการเล่น วิธีการอ่านโน้ตด้วยตัวเอง และลองฟังเพลงแนวคลาสสิก ปรากฏว่ามีความสุขเมื่อได้ฟัง จนมีเพลงที่อยู่ในหัวใจของผมคือเพลง Canon in d เป็นเพลงที่ทำให้กำลังใจในยามที่ลำบาก นอกจากนี้ ผมมีความสนใจในเพลงพระราชนิพนธ์และอยากเล่นไวโอลินกับบทเพลงพระราชนิพนธ์ เช่น เพลงใกล้รุ่ง ลมหนาว ยามเย็น เป็นต้น ดังนั้น ไวโอลินจึงเป็นทั้งความสามารถพิเศษ งานอดิเรก และเป็นสิ่งที่เต็มเต็มหัวใจของผมที่ขาดอยู่ คือความรักและ

ความอบอุ่น เหมือนมีน้องสาวที่พี่ชายอย่างผมต้องคอยดูแลน้องให้ปลอดภัยอยู่เสมอ เป็นคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขในยามที่เหงาหรือยามที่มีความสุข

จากตัวอย่างที่ 16 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ ร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น เลือกสรรถ้อยคำมาใช้อย่างไพเราะเหมาะสม กล่าวคือ มีการใช้ความเปรียบว่า “ไวโอลินเปรียบเป็นสิ่งเติมเต็มความรักและความอบอุ่น” “ไวโอลินเปรียบเป็นคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขยามเหงาและยามมีความสุข” และ “ไวโอลินเปรียบเหมือนน้องสาวที่ต้องคอยดูแลให้ปลอดภัย”

ตัวอย่างที่ 17

ขณะนี้ฉันเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ โดยมีจุดมุ่งหมายในขณะที่เรียนมหาวิทยาลัยคือฝึกประสบการณ์การทำงานในวิชาชีพสัตวแพทย์ และเข้าร่วมกิจกรรมอาสาต่างๆ เช่น หน่วยสัตวแพทย์พระราชทานซึ่งเป็นกิจกรรมที่ฉันอยากเข้าร่วมมากที่สุด และเมื่อจบปริญญาตรี ฉันมีจุดมุ่งหมายที่จะทำงานในโรงพยาบาลสัตว์และเรียนต่อปริญญาโทในสาขาที่สนใจ และเป็นสัตวแพทย์ที่เชี่ยวชาญในด้านสัตว์พิเศษ เมื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ได้มาก ก็จะเปิดร้านเป็นของตนเองและเปิดร้านของฝากให้กับแม่ รวมถึงดูแลครอบครัวของตนเองให้มีความสุข

จากตัวอย่างที่ 17 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ และร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น

ตัวอย่างที่ 18

ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับดิฉัน เพราะเป็นประวัติและข้อมูลส่วนตัวของดิฉัน ซึ่งมีทั้งดีและไม่ดีบ้าง ในส่วนที่ไม่ดีดิฉันก็จะไปปรับปรุงตัวเองต่อไปเพื่อให้เป็นคนที่ดีขึ้น

จากตัวอย่างที่ 18 ผู้เขียนใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ และร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น

การวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง สรุประดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติตามแนวคิดเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553: 462) ได้ตั้งตารางสรุปผลต่อไปนี้

ตารางที่ 2 พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

องค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ	จำนวนย่อหน้า	ร้อยละ
1. องค์ประกอบของย่อหน้า (ประโยคใจความสำคัญ ประโยคขยายความ)		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	155	8.46
ระดับ 2 ผ่าน	62	3.38
ระดับ 3 ดี	123	6.71
ระดับ 4 ดีมาก	271	14.79
2. การเรียบเรียงย่อหน้า		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	60	3.27
ระดับ 2 ผ่าน	106	5.78
ระดับ 3 ดี	183	9.98
ระดับ 4 ดีมาก	262	14.29
3. สำนวนภาษา		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	88	4.8
ระดับ 2 ผ่าน	95	5.18
ระดับ 3 ดี	194	10.59
ระดับ 4 ดีมาก	234	12.77
รวม	1,833	100

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงจำนวน 1,833 ย่อหน้า พบพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

พัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้า ระดับ 4 ดีมาก พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 271 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 14.79 ระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 155 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 8.46

ระดับ 3 ดี พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 123 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 6.71 และระดับ 2 ผ่าน พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 62 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 3.38

นอกจากนี้ พัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านการเรียงเรียงย่อหน้า ระดับ 4 ดีมาก พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 262 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 14.29 ระดับ 3 ดี พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 183 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 9.98 ระดับ 2 ผ่าน พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 106 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 5.78 และระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 60 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 3.27

ส่วนพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านสำนวนภาษา ระดับ 4 ดีมาก พบมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 234 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 12.77 ระดับ 3 ดี พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 194 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 10.59 ระดับ 2 ผ่าน พบรองลงมา จำนวนทั้งสิ้น 95 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 5.18 และระดับ 1 ต้องปรับปรุง พบน้อยที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 88 ย่อหน้า คิดเป็นร้อยละ 4.8

ผลการวิเคราะห์พัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารแสดงให้เห็นความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงที่ตีขึ้นในภาพรวม ดังรายละเอียดการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มบันทึกข้อบกพร่องจากผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงต่อไปนี้

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมกับปริมาณ เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง พัฒนาการความสามารถ และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพ

จริง ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 3 “เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง” ในรูปแบบตารางการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละและทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z-test ประกอบคำอธิบาย เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารที่ได้จากผลการศึกษาวเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 และ 2 ข้างต้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

องค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ	ก่อน	หลัง
1. องค์ประกอบของย่อหน้า (ประโยคใจความสำคัญ ประโยคขยายความ)		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	12.77	8.46
ระดับ 2 ผ่าน	5.51	3.38
ระดับ 3 ดี	7.09	6.71
ระดับ 4 ดีมาก	7.97	14.79
2. การเรียบเรียงย่อหน้า		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	7.15	3.27
ระดับ 2 ผ่าน	4.8	5.78
ระดับ 3 ดี	13.41	9.98
ระดับ 4 ดีมาก	7.97	14.29
3. สำนวนภาษา		
ระดับ 1 ต้องปรับปรุง	3.63	4.8
ระดับ 2 ผ่าน	9.08	5.18
ระดับ 3 ดี	16.58	10.59
ระดับ 4 ดีมาก	4.04	12.77
รวม	100	100

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงทั้งหมด พบว่านักศึกษามีพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษามีข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินลดลง โดยระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติหลังจากที่พิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง นักศึกษามีพัฒนาการด้านองค์ประกอบของย่อหน้า ระดับ 4 ดีมาก เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.82 และพบว่าระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ลดลงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.31 ระดับ 2 ผ่าน ลดรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 2.13 และระดับ 3 ดี ลดลงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.38

ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลงานการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมี ‘ย่อหน้าที่มีองค์ประกอบครบถ้วน และใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง’ ตามมิติคุณภาพระดับ 4 คือ ดีมาก มากที่สุด นอกจากนี้ ‘ย่อหน้าที่มีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบได้ชัดเจน’ ตามมิติคุณภาพระดับ 1 คือ ต้องปรับปรุง รองลงมา ‘ย่อหน้าที่มีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจ’ ตามมิติคุณภาพระดับ 3 คือ ดี รองลงมา และ ‘ย่อหน้าที่มีองค์ประกอบครบถ้วน’ ตามมิติคุณภาพระดับ 2 คือ ผ่าน น้อยที่สุด

นักศึกษามีพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติหลังจากที่พิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง นักศึกษามีพัฒนาการด้านการเรียบเรียงย่อหน้า ระดับ 4 ดีมาก เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.62 และระดับ 2 ผ่าน เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.98 และพบว่าระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ลดลงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.88 และระดับ 3 ดี ลดลงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.43

ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลงานการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมี ‘ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 4 คือ ดีมาก มากที่สุด นอกจากนี้ ‘ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญและมีการขยายรายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญ’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 3 คือ ดี รองลงมา ‘ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญแต่ยังไม่สามารถขยายรายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญ’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 2 คือ ผ่าน รองลงมา ‘ย่อหน้าที่ไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 1 คือ ต้องปรับปรุง น้อยที่สุด

ส่วนความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติหลังจากที่พิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง นักศึกษามีพัฒนาการด้านสำนวนภาษา ระดับ 4 ดีมาก เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 8.73 และพบว่าระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.17 และระดับ 3 ดี ลดลงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.99 และระดับ 2 ผ่าน ลงลงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.9

ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผลงานการเขียนย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมี ‘การใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ ร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น เลือกสรรถ้อยคำมาใช้อย่างไพเราะเหมาะสม’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 4 คือ ดีมาก มากที่สุด นอกจากนี้ ‘การใช้สำนวนภาษามาตรฐานเป็นภาษาระดับทางการและร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 3 คือ ดี รองลงมา ‘การใช้สำนวนภาษาระดับกึ่งทางการ’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 2 คือ ผ่าน รองลงมา และ ‘การใช้สำนวนภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐาน เป็นภาษาระดับกันเอง ภาษาระดับสนทนา การร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น’ ตามมิตินคุณภาพระดับ 1 คือ ต้องปรับปรุง น้อยที่สุด

จากข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงในรูปแบบตารางการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละข้างต้น หากนำมาเปรียบเทียบโดยปรับคะแนนมาตรฐาน z (z score) จะได้รายละเอียดต่อไปนี้

คะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) คำนวณค่าเฉลี่ยได้ 7.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 1.88

คะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) คำนวณค่าเฉลี่ยได้ 8.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 2.26 ซึ่งคะแนนมีความกระจายตัวมากกว่าคะแนนชุดที่ 1

จากคะแนนชุดที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ที่ 7.42 ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนของทุกคนกับ 7.42 คือ 1.88 (s) และคะแนนชุดที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ 8.63 ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนของทุกคนกับ 8.63 คือ 2.26 (s) ค่า z score ของนักศึกษาแต่ละคนคือ

$$z = \frac{x - \bar{x}}{s}$$

ได้รายละเอียด z score ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างคะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 คะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดย
การประเมินตามสภาพจริง)

ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score
1.	1.10	16.	-0.49	31.	-0.86	46.	-0.02	61.	-1.28	76.	0.71	91.	-1.81	106.	1.02
2.	-1.28	17.	-0.49	32.	0.61	47.	-0.58	62.	0.84	77.	1.81	92.	-0.40	107.	1.63
3.	0.84	18.	2.11	33.	1.26	48.	0.52	63.	0.66	78.	-0.58	93.	-0.16	108.	1.02
4.	0.31	19.	0.44	34.	0.31	49.	0.31	64.	-0.97	79.	0.04	94.	0.16	109.	1.37
5.	0.22	20.	-0.40	35.	-0.75	50.	-0.49	65.	0.57	80.	-0.58	95.	0.11	110.	1.55
6.	0.84	21.	-0.16	36.	-1.81	51.	-1.02	66.	1.02	81.	0.10	96.	-0.22	111.	0.13
7.	-1.50	22.	-0.54	37.	-0.75	52.	0.75	67.	-0.97	82.	-0.97	97.	0.13	112.	-1.28
8.	1.55	23.	0.25	38.	-1.42	53.	0.43	68.	-1.46	83.	-1.07	98.	-0.67	113.	-2.17
9.	-0.40	24.	-0.95	39.	-0.75	54.	-0.05	69.	-2.35	84.	1.69	99.	0.10	114.	-1.92
10.	-0.22	25.	0.04	40.	-0.22	55.	-0.22	70.	-0.75	85.	1.22	100.	1.37		
11.	0.00	26.	-0.09	41.	-0.93	56.	0.21	71.	1.24	86.	-2.35	101.	0.04		
12.	-0.06	27.	-1.17	42.	0.76	57.	0.21	72.	1.48	87.	1.05	102.	-1.28		
13.	0.08	28.	0.99	43.	1.02	58.	0.84	73.	0.84	88.	-1.46	103.	-0.54		
14.	-0.09	29.	1.52	44.	1.48	59.	1.37	74.	-0.40	89.	-0.49	104.	0.84		
15.	-0.33	30.	0.46	45.	1.26	60.	-0.22	75.	-0.22	90.	1.37	105.	-1.55		

ตารางที่ 5 คะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบ โดยการประเมินตามสภาพจริง)

ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score	ลำดับ	z score
1.	1.49	16.	-0.83	31.	1.05	46.	-1.22	61.	-1.34	76.	-0.19	91.	-1.60	106.	0.27
2.	1.31	17.	-1.69	32.	-0.50	47.	-0.94	62.	-1.78	77.	0.90	92.	-1.31	107.	0.53
3.	0.43	18.	1.49	33.	-0.28	48.	-0.72	63.	-0.43	78.	-0.39	93.	-0.28	108.	0.90
4.	-1.07	19.	1.49	34.	-0.09	49.	0.25	64.	1.05	79.	0.94	94.	0.72	109.	0.80
5.	-0.94	20.	0.29	35.	-1.60	50.	-0.53	65.	0.16	80.	1.16	95.	0.35	110.	0.09
6.	0.96	21.	0.72	36.	-1.60	51.	-0.78	66.	0.46	81.	-0.10	96.	0.07	111.	0.16
7.	-0.21	22.	0.78	37.	-1.75	52.	0.46	67.	-1.09	82.	0.69	97.	-0.72	112.	0.87
8.	1.49	23.	1.12	38.	-1.07	53.	-0.57	68.	-1.75	83.	-0.57	98.	-0.10	113.	-1.01
9.	0.95	24.	-0.79	39.	-2.05	54.	-0.13	69.	-1.75	84.	1.40	99.	0.02	114.	-0.50
10.	-0.72	25.	0.24	40.	-0.43	55.	-0.72	70.	0.02	85.	1.49	100.	0.61		
11.	1.31	26.	0.88	41.	-2.49	56.	-0.78	71.	-0.87	86.	-0.72	101.	0.83		
12.	1.39	27.	0.08	42.	-0.65	57.	0.67	72.	0.46	87.	0.87	102.	-0.83		
13.	0.94	28.	0.61	43.	0.31	58.	0.96	73.	0.27	88.	0.16	103.	-1.16		
14.	1.49	29.	1.24	44.	1.49	59.	1.16	74.	0.31	89.	0.83	104.	0.61		
15.	1.19	30.	0.83	45.	0.16	60.	-1.34	75.	-2.34	90.	1.05	105.	-0.94		

จากข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงในรูปแบบตารางการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละข้างต้น นำมาสู่การทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z-test ที่ว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้ โดยเปรียบเทียบคะแนนมาตรฐาน z (z score) ระหว่างระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงคือ ค่ารวมค่าเฉลี่ยก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงได้ 7.42 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 1.88 และค่ารวมค่าเฉลี่ยหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงได้ 8.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 2.26

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีกลุ่มตัวอย่าง 114 คน ($n \geq 100$) ข้อมูลที่นำมาทดสอบเป็นข้อมูลอันตรภาค (interval) หรืออัตราส่วน (ratio) และมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution) เพื่อช่วยให้ทราบความน่าจะเป็นที่จะผิดพลาดหากนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากคะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 มาอนุมานว่าเป็นค่าเฉลี่ยจากประชากร มีสูตรการคำนวณดังนี้

z test สำหรับเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ($\bar{x}^1 - \bar{x}^2$) เป็นกึ่งที่หาของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความต่าง (standard error of difference) ซึ่งมีสูตรว่า $\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}$ แล้วใช้สูตร $z = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$ ในการคำนวณหาค่า Z ระหว่างคะแนนชุดที่ 1 กับคะแนนชุดที่ 2

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (จำนวนนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร)

ตัวเลข 1 หมายถึงคะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)

ตัวเลข 2 หมายถึงคะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)

$\bar{x}$ = ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

μ = ค่าเฉลี่ยของประชากร

s = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อทดสอบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ 1 กับคะแนนชุดที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (H_1 = มีความแตกต่างกัน และ H_2 = ไม่แตกต่างกัน) โดยตั้งค่าอัลฟาไว้ที่ 0.01 แล้วคำนวณค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานได้ดังนี้

	คะแนนชุดที่ 1	คะแนนชุดที่ 2
จำนวนคน	114	114
ค่าเฉลี่ย	7.42	8.63
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.88	2.26

เมื่อนำมาคำนวณค่า z ก็จะได้ดังนี้

$$z = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$z = \frac{7.42 - 8.63}{\sqrt{\frac{1.88^2}{114} + \frac{2.26^2}{114}}}$$

$$z = \frac{-1.21}{\sqrt{0.031 + 0.045}}$$

$$z = \frac{-1.21}{0.276}$$

$$(z = -4.384)$$

เพื่อทดสอบว่าพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงไม่เป็นเพียงความบังเอิญซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบด้วย z test และตั้งค่าอัลฟาไว้ล่วงหน้าที 0.01

ต่อมานำค่า -4.384 ไปดูค่าความสัมพันธ์ p จากตาราง z test จากแถว (row) 4.3 และหาค่าทศนิยมตำแหน่งที่ 2 จากสดมภ์ (Column) 0.08 เมื่อมองช่องที่แถวกับสดมภ์ตัดกันในตารางค่า z จึงได้ค่า 0.00000583

จากการกำหนดค่าอัลฟาไว้ว่ายอมรับให้มีความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ 0.01 ผลการวิจัยนี้มีความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนในขอบเขต 0.00000583 น้อยกว่า 0.01 คะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 จึงมีค่าคะแนนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.01$)” ดังรายละเอียดตารางที่ 6 ต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z-test ที่ว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้

	n	$\bar{x}$	$s. d.$	z	p
คะแนนชุดที่ 1	114	61.833	1.88	-4.384	0.00000583
คะแนนชุดที่ 2	114	71.910	2.26		

($p > 0.01$)”

จากตารางที่ 6 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และแสดงข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร สรุปเป็น 3 ประเด็น ตามวัตถุประสงค์การศึกษา ได้แก่ 1) ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร 2) พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง และ 3) การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร พบข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ ด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 องค์ประกอบของย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 55.3 กล่าวคือ ย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบของย่อหน้าได้ชัดเจน เนื่องจากย่อหน้ามีรายละเอียดของเรื่องราวโดยปรากฏประโยคขยายความ แต่ไม่มีประโยคใจความสำคัญ บางก็ไม่ปรากฏทั้งประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแต่ละประเด็น

1.2 การเรียบเรียงย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 64.9 กล่าวคือ ย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน

1.3 ส่วนวนภาษา พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นส่วนวนภาษาคิดเป็นร้อยละ 65.31 กล่าวคือ นักศึกษาใช้ส่วนวนภาษาในการร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น เมื่อก้าวถึงประเด็นหนึ่ง กลับคืนด้วยการเขียนประเด็นอื่น แล้วเขียนกลับมาที่ประเด็นแรกอีกครั้ง บ้างใช้คำฟุ่มเฟือยด้วยการทำคำกริยาให้เป็นคำอาการนามโดยไม่จำเป็น บ้างละประธานของประโยคทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ บ้างสะกดคำผิด บ้างเลือกใช้บุพบทและสันธานไม่สัมพันธ์กับเนื้อความในประโยค บ้างใช้ถ้อยคำไม่สม่าเสมอ และบ้างใช้ประโยคที่มีเนื้อความซ้ำซ้อน

จากข้อมูลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ผลการวิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าพบข้อบกพร่องมากที่สุด ด้านการเรียบเรียงย่อหน้าพบข้อบกพร่องรองลงมา และด้านส่วนวนภาษาพบข้อบกพร่องน้อยที่สุด

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

การวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง พบพัฒนาการตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ ด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และส่วนวนภาษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบของย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้าโดยการประเมินตามสภาพจริงคิดเป็นร้อยละ 68.33 กล่าวคือ ย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง โดยมีประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นนั้น ๆ และมีการลำดับความคิดตามขั้นตอนที่เหมาะสมอย่างมีเอกภาพ

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 75.1 กล่าวคือย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล

2.3 สำนวนภาษา พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นสำนวนภาษาคิดเป็นร้อยละ 72.3 กล่าวคือ นักศึกษาใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ ร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น เลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้อย่างไพเราะเหมาะสม และมีการใช้ความเปรียบเทียบทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึก

จากข้อมูลการวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง ผลการวิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านการเรียบเรียงย่อหน้าพบพัฒนาการมากที่สุด ด้านสำนวนภาษาพบพัฒนาการรองลงมา และด้านองค์ประกอบของย่อหน้าพบพัฒนาการน้อยที่สุด

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าผลงานมีข้อบกพร่องลดลง และนักศึกษามีพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ ด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดีขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้าก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง พบผลงานคุณภาพระดับ 1 ต้องปรับปรุง มากที่สุด ระดับ 4 ดีมาก รองลงมา ระดับ 3 ดี รองลงมา และระดับ 2 ผ่าน น้อยที่สุด ส่วนระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านองค์ประกอบของย่อหน้าหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การ

ประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง พบผลงานคุณภาพ ระดับ 4 ดีมาก มากที่สุด ระดับ 1 ต้องปรับปรุง รองลงมา ระดับ 3 ดี รองลงมา และระดับ 2 ผ่าน น้อยที่สุด

ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านการเรียบเรียงย่อหน้า ก่อนที่ผู้เรียนพิจารณา ผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการ ประเมินตามสภาพจริง พบผลงานคุณภาพระดับ 3 ดี มากที่สุด ระดับ 4 ดีมาก รองลงมา ระดับ 1 ต้องปรับปรุง รองลงมา และระดับ 2 ผ่าน น้อยที่สุด ส่วนระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ ด้านการเรียบเรียงย่อหน้า หลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การ ประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง พบผลงานคุณภาพ ระดับ 4 ดีมาก มากที่สุด ระดับ 3 ดี รองลงมา ระดับ 2 ผ่าน รองลงมา และระดับ 1 ต้องปรับปรุง น้อยที่สุด

ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านสำนวนภาษาก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของ ตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตาม สภาพจริง พบผลงานคุณภาพระดับ 3 ดี มากที่สุด ระดับ 2 ผ่าน รองลงมา ระดับ 4 ดีมาก รองลงมา และระดับ 1 ต้องปรับปรุง น้อยที่สุด ส่วนระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติด้านสำนวนภาษา หลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบ แยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง พบผลงานคุณภาพระดับ 4 ดีมาก มากที่สุด ระดับ 3 ดี รองลงมา ระดับ 2 ผ่าน รองลงมา และระดับ 1 ต้องปรับปรุง น้อยที่สุด

อภิปรายผล

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของ นักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร ได้อภิปรายผลการศึกษา 3 ประเด็น ตามวัตถุประสงค์ การศึกษา ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้า พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อ หน้า และการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียน พิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบ โดยการประเมินตามสภาพจริง ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารพบว่าผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษามีข้อบกพร่องตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบของย่อหน้าการเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา

ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารพบว่าประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้า มีระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติระดับ 1 ต้องปรับปรุง มากที่สุด เนื่องจากย่อหน้ามีเพียงประโยคใจความสำคัญแสดงประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนประสงค์สื่อสารมายังผู้อ่าน หรือย่อหน้ามีเพียงรายละเอียดโดยไม่ปรากฏประโยคใจความสำคัญ ทำให้ผู้อ่านต้องอนุมานประเด็นที่ผู้เขียนประสงค์สื่อสารจากรายละเอียดดังกล่าวนี้ ส่วนด้านการเรียบเรียงย่อหน้า และด้านสำนวนภาษา มีระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติระดับ 3 ดี มากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาจึงมีประสบการณ์ในการจัดลำดับความคิด และดุลพินิจในการพิจารณาเลือกระดับคำมาใช้ได้ค่อนข้างดี

อย่างไรก็ตาม ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาในภาพรวมยังปรากฏข้อบกพร่องซึ่งสามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบของย่อหน้าที่บ้างก็ขาดประโยคใจความสำคัญหรือบ้างก็ขาดประโยคขยายความ หรือการเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาโดยเฉพาะประโยคที่ไม่เป็นไปตามโครงสร้างไวยากรณ์ไทย บ้างก็ขาดประธานของประโยค รวมถึงขาดการใช้คำเชื่อมและการเว้นวรรคตอนที่เหมาะสม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าต้องเน้นย้ำในการสอนเรื่องการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารก่อนนำมาสู่การสอนเรื่องการเขียนย่อหน้า

ผลการศึกษาด้านข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” (เกศิณี บำรุงไทย, 2554: 41-46) กล่าวคือ เป็นการศึกษาในประเด็นข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษา ซึ่งพบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบย่อหน้า โครงสร้างย่อหน้า ไวยากรณ์และโครงสร้าง และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

Active Learning หรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ (Bonwell & Eison, 1991) อันเกิดจากกระแสปฏิรูปการศึกษาซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่ตื่นตัว (active learner) หรือการเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student – centered learner) การเรียนรู้ตามสภาพจริงจึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม กล่าวคือ เป็นการจัดให้ผู้เรียนมีประสบการณ์โดยทำกิจกรรมที่เรียนรู้ด้วยตนเองและจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งในเนื้อหาที่ท้าทายการเรียนรู้ (ยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2547-2548: 10-11)

การศึกษาด้านพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าสอดคล้องกับเป้าหมายกระบวนการจัดการศึกษาของชาติที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นคนเก่ง ค้นพบจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง รู้จักกำหนดเป้าหมายของตนเอง เลือกสรรวิธีปฏิบัติ และพึงพอใจผลการประเมินตนเอง นอกจากนี้กระบวนการปฏิบัติในสภาพจริงที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ ยังกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ความสามารถสูงสุด และใช้ปัญญาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามวัย และสัมพันธ์กับชีวิตจริง อันจะเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน อีกทั้งกระบวนการวัดและประเมินผลยังสอดคล้องกับเป้าหมายและความคาดหวังของหลักสูตร รวมถึงความต้องการของผู้เรียน (เอกรินทร์ สีมหาศาล และสุปรารถนา ยุกตะนันท์, 2546)

ผลการศึกษาด้านพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การประเมินตามสภาพจริงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3” (สุภาวดี วรรัตน์, 2550: บทคัดย่อ) ซึ่งปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง “ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” (พิทักษ์ ทองมูล, 2550: 56) ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยในชั้นสอน ผู้สอนจะบอกจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้สอนคาดหวังให้ผู้เรียนกระทำ รวมถึงการประเมินผลตามสภาพจริงที่ผู้สอนทำ

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริงต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการประเมินตามสภาพจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจให้คะแนนแบบรูบรีค (scoring rubric) ที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้สร้างปัญญาจากการปฏิบัติงาน ซึ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนเอง ทั้งยังสร้างความพึงพอใจและยอมรับการประเมินได้จากการแลกเปลี่ยนและสนทนาระหว่างผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้เป็นอย่างดี

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

การศึกษาประเด็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ระหว่างคะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) กับคะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) พบค่าคะแนนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.01$)” กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าหลังจากที่ผู้เรียนพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้

การทดสอบพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงดังกล่าว พบว่าไม่เป็นเพียงความบังเอิญ กล่าวคือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง “การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคลองไม้แดง จังหวัดสุราษฎร์ธานี” (สายใจ กำลั้งเพชร, 2556: 44-50) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

นอกจากนี้ การศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการเขียนคำประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้วิธีการสอนตรงร่วมกับการประเมินตามสภาพจริง” (อรภาณี เพชรรัตน์. 2555: 69-70) ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนตรงร่วมกับการประเมินตามสภาพจริง ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี ซึ่งสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารสะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการประเมินตามสภาพจริงช่วยลดข้อบกพร่องและเพิ่มพัฒนาการการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรสอนนักศึกษาอย่างเน้นย้ำในประเด็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนนำมาสู่การสอนในประเด็นการเขียนย่อหน้า เพื่อลดข้อบกพร่องของการเขียนย่อหน้า ทั้งด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา
2. ควรสร้างเครื่องมือการประเมินโดยนำแนวคิดเรื่องการเขียนย่อหน้าที่ดี ทั้งความมีเอกภาพ สารัตถภาพ สัมพันธภาพ และความสมบูรณ์ของทั้งกระแสความและภาษามาเป็นเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) ที่ชัดเจน
3. ควรหลีกเลี่ยงการกำหนดมิติของระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติแต่ละองค์ประกอบที่ประเมินที่คาบเกี่ยวกัน
4. ควรศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง เพื่อสังเกตข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นว่าลดลงหรือเพิ่มขึ้นและหาวิธีการสอนที่จะลดข้อบกพร่องในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารต่อไป
5. สามารถนำเครื่องมือการประเมินจากงานวิจัยนี้ไปปรับให้สอดคล้องกับการสอนเขียนรูปแบบอื่น ๆ ได้ตามความเหมาะสม

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กมลวรรณ ตั้งชนกานนท์. (2549). *การประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment)*. วารสาร
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 34 (3), 1-13.
- กรมวิชาการ. (2539). *การประเมินผลจากสภาพจริง (Authentic Assessment)*. กรุงเทพฯ: กรม
วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2545*.
กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), 2545.
- กฤษณีย์ ไวทยะวณิช และคณะ. (2544). *ทักษะการสื่อสาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). สงขลา: ภาควิชาสารัตถ
ศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เกศินี บำรุงไทย. (2554). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของ
นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. งานวิจัย คณะศิลป
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2553). *คู่มือฝึกอบรมภาษาไทยและบูรณาการระดับ
ประถมศึกษา โครงการยกระดับคุณภาพครูทั้งระบบตามแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง คณะคร
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศูนย์เครือข่ายทั่วประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรัลวิไล จรุงญโรจน์, ม.ล. (2556). *เทคนิคการวิจัยทางภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จินตนา ธนวิบูลย์ชัย. (2547). “การวัดการปฏิบัติกับการประเมินตามสภาพจริง”. ใน *วารสาร
ประเมินผลการศึกษา*. ปีที่ 2, ฉบับที่ 1 (เม.ย. – ส.ค. 2547), หน้า 108-126.
- จิรพร รักษาพล. (2554). ผลสัมฤทธิ์ของการใช้สื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ รายวิชา THA 106 ในหัวข้อ
เรื่องการเขียนย่อหน้า. งานวิจัย ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ณัฐภรณ์ หลาวทอง. (2550). *การวัดและประเมินผลทางการศึกษา (Educational Measurement
and Evaluation)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- เบญจมาภรณ์ นาคเทวีญ. (2549). การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านจับใจความสำคัญ จากย่อหน้าภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนกาหลงวิทยาคม “นิคมวัฒนา” อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิทักษ์ ทองมูล. (2550). ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริง วิชา ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและ พัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พิภพชัย นาชัยเวียง. (2546). การพัฒนากระบวนการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ที่สอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2547). “การเรียนรู้และการประเมินตามสภาพจริง”. ใน *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. ปีที่ 28, ฉบับที่ 2 (ธ.ค. 2547 – ก.พ. 2548), หน้า 10-24.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2557). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด.
- สายใจ กำลิ่งเพชร. (2556). การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคลองไม้แดง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สิริวรรณ นันทจันทุล. (2549). *หลักการเขียนภาษาไทยชั้นสูง*. เอกสารประกอบการสอนวิชา 361522 หลักการเขียนภาษาไทยชั้นสูง รายวิชาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรินดา บรรจงรักษา. (2549). ประสิทธิภาพของการประเมินตามสภาพจริงในกระบวนการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาติ รัตนดิษฐ์กุล. (2536). การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบย่อหน้าในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ. งานวิจัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุภาวดี วรรัตน์. (2550). การประเมินตามสภาพจริงการเขียนเชิงสร้างสรรค์กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและ ประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อรภาณี เพชรรัตน์. (2555). ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูป ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้วิธีการสอนตรงรวมกับการประเมินตาม สภาพจริง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา.

เอกรินทร์ สีมหาศาล และ สุปรารณา ยุกตะนันท์. (2546). *กระบวนการวัดและประเมินผลตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: บুদ্ধ พอยท์.

Bonwell, C. C. & Eison, J. A. (1991). *Active Learning: Creating Excitement in the Classroom*. Washington, D. C.: Office of Educational Research and Improvement (ED).

Mueller, J. (2005). *The authentic assessment toolbox: enhancing student learning through online faculty development* [Online]. Available from: http://jolt.merlot.org/documents/vol1_no1_mueller_001.pdf [2016, September 17]

O'Malley, J. M., & Valdez Pierce, L. (1996). *Authentic assessment for English language learners: Practical approaches for teachers*. New York: Addison-Wesley.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย   การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของ
นักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร
(Developing Paragraph Writing Ability Focusing on its
Components among Students Taking the communication Skills
Course)

ผู้รับผิดชอบ   นางสาวจอมขวัญ สุทธินนท์

สังกัด   คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

- ชื่อ-สกุล**   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัตนา จันทร์เทาว์

สังกัด   สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เบอร์โทรศัพท์   0-933-286-200

E-mail   jratta@kku.ac.th

สาขาที่เชี่ยวชาญ   ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)
- ชื่อ-สกุล**   รองศาสตราจารย์ ดร. ประเทือง ทินรัตน์

สังกัด   ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เบอร์โทรศัพท์   0-898-823-629

E-mail   fhumptd@ku.ac.th

สาขาที่เชี่ยวชาญ   Ph.D. (Eastern Languages-Sanskrit)
- ชื่อ-สกุล**   ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสถียร แป้นเหลือ

สังกัด   สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

เบอร์โทรศัพท์   0-817-380-560

E-mail   sathian.p@psu.ac.th

สาขาที่เชี่ยวชาญ   ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (การอุดมศึกษา)

ภาคผนวก ข
เครื่องมือการวิจัย

2. แบบฟอร์มบันทึกข้อบกพร่องจากผลงานการเขียนย่อหน้าปรับจากเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริง (rubric) รูปแบบเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric) เพื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้านหรือจำแนกเป็นมิติคุณภาพต่าง ๆ ที่ละเอียด โดยจำแนกคะแนน 4 ระดับ (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2545 อ้างถึงใน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553 : 459-460, 462) ดังนี้

เกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scoring rubric)

องค์ประกอบที่ประเมิน	ระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ			
	1 ต้องปรับปรุง	2 ผ่าน	3 ดี	4 ดีมาก
องค์ประกอบของย่อหน้า (ประโยคใจความสำคัญ ประโยคขยายความ)	ย่อหน้ามีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบได้ชัดเจน	ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วน	ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจ	ย่อหน้ามีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่ง
การเรียบเรียงย่อหน้า	ย่อหน้าไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน	ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญแต่ยังไม่สามารถขยายรายละเอียดหรือยกเหตุผลสนับสนุนได้เพียงพอ	ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญและมีการขยายรายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญ	ย่อหน้ามีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล
สำนวนภาษา	สำนวนภาษาไม่เป็นภาษามาตรฐาน หรือภาษาระดับกันเองหรือภาษาระดับสนทนา การร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น	สำนวนภาษาระดับกึ่งทางการ	สำนวนภาษามาตรฐานเป็นภาษาระดับทางการและร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น	ใช้สำนวนภาษามาตรฐานเป็นภาษาระดับทางการร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่นเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้อย่างไพเราะเหมาะสม

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสาร

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา	
1.	5610610011	62.50	87.50	87.50	79.17	100.00	100.00	100.00	100.00
2.	5610610022	33.33	41.67	50.00	41.67	100.00	100.00	90.00	96.67
3.	5710610139	75.00	75.00	75.00	75.00	85.00	85.00	70.00	80.00
4.	5711210036	37.50	62.50	100.00	66.67	25.00	30.00	100.00	51.67
5.	5711210052	62.50	66.67	66.67	65.28	50.00	43.75	68.75	54.17
6.	5810610076	62.50	75.00	87.50	75.00	100.00	90.00	80.00	90.00
7.	5810610267	30.00	30.00	55.00	38.33	57.14	57.14	89.29	67.86
8.	5811510005	75.00	91.67	91.67	86.11	100.00	100.00	100.00	100.00
9.	5811510006	50.00	52.78	63.89	55.56	88.89	91.67	88.89	89.81
10.	5811510007	50.00	58.33	66.67	58.33	41.67	41.67	91.67	58.33
11.	5811510008	60.71	60.71	64.29	61.90	100.00	100.00	90.00	96.67
12.	5811510009	55.00	60.00	67.50	60.83	100.00	100.00	94.44	98.15
13.	5811510010	60.71	67.86	60.71	63.10	90.63	90.63	87.50	89.58
14.	5811510011	53.13	59.38	68.75	60.42	100.00	100.00	100.00	100.00

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา	
15.	5811510014	55.00	60.00	55.00	56.67	95.83	91.67	95.83	94.44
16.	5811510015	50.00	62.50	50.00	54.17	50.00	50.00	68.75	56.25
17.	5811510019	43.75	43.75	75.00	54.17	40.00	45.00	35.00	40.00
18.	5811510022	100.00	100.00	85.00	95.00	100.00	100.00	100.00	100.00
19.	5811510024	62.50	62.50	81.25	68.75	100.00	100.00	100.00	100.00
20.	5811510033	50.00	58.33	58.33	55.56	71.43	75.00	85.71	77.38
21.	5811510035	56.25	56.25	65.63	59.38	84.38	87.50	84.38	85.42
22.	5811510036	50.00	50.00	60.00	53.33	85.00	85.00	90.00	86.67
23.	5811510037	69.44	66.67	61.11	65.74	100.00	100.00	79.17	93.06
24.	5811510038	37.50	50.00	53.13	46.88	58.33	66.67	45.83	56.94
25.	5811510043	45.83	62.50	79.17	62.50	54.17	75.00	100.00	76.39
26.	5811510046	43.75	68.75	68.75	60.42	90.63	84.38	90.63	88.54
27.	5811510055	41.67	41.67	47.22	43.52	62.50	65.00	92.50	73.33
28.	5811510058	89.29	89.29	53.57	77.38	84.38	87.50	78.13	83.33
29.	5910710089	89.29	89.29	78.57	85.71	92.86	96.43	96.43	95.24
30.	5910712045	64.29	64.29	78.57	69.05	87.50	87.50	87.50	87.50

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา	
31.	5910712047	40.00	40.00	65.00	48.33	87.50	91.67	95.83	91.67
32.	5910712049	67.86	71.43	75.00	71.43	58.33	70.83	58.33	62.50
33.	5910712051	90.00	90.00	65.00	81.67	75.00	70.00	55.00	66.67
34.	5911110062	54.17	58.33	87.50	66.67	71.43	71.43	67.86	70.24
35.	5911110069	35.71	50.00	64.29	50.00	33.33	54.17	37.50	41.67
36.	5911110095	25.00	25.00	50.00	33.33	25.00	33.33	66.67	41.67
37.	5911110134	33.33	58.33	58.33	50.00	33.33	41.67	41.67	38.89
38.	5911110185	31.25	31.25	56.25	39.58	40.00	55.00	60.00	51.67
39.	5911110262	33.33	41.67	75.00	50.00	25.00	41.67	33.33	33.33
40.	5911110285	39.29	75.00	60.71	58.33	58.33	66.67	66.67	63.89
41.	5911110347	25.00	58.33	58.33	47.22	25.00	25.00	25.00	25.00
42.	5911214028	75.00	75.00	71.43	73.81	58.33	62.50	58.33	59.72
43.	5911710001	75.00	91.67	66.67	77.78	83.33	75.00	75.00	77.78
44.	5911710002	80.00	90.00	85.00	85.00	100.00	100.00	100.00	100.00
45.	5911710003	80.00	85.00	80.00	81.67	75.00	62.50	87.50	75.00
46.	5911710004	53.13	68.75	62.50	61.46	53.13	59.38	34.38	48.96

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา	
47.	5911710005	37.50	62.50	58.33	52.78	41.67	70.83	50.00	54.17
48.	5911710006	65.00	75.00	70.00	70.00	60.00	65.00	50.00	58.33
49.	5911710008	55.00	80.00	65.00	66.67	70.00	85.00	75.00	76.67
50.	5911710009	56.25	68.75	37.50	54.17	60.71	67.86	57.14	61.90
51.	5911710010	31.25	56.25	50.00	45.83	68.75	68.75	34.38	57.29
52.	5911710011	70.83	75.00	75.00	73.61	91.67	83.33	66.67	80.56
53.	5911710013	59.30	73.26	73.26	68.60	75.00	70.83	37.50	61.11
54.	5911710014	58.33	66.67	58.33	61.11	75.00	83.33	50.00	69.44
55.	5911710015	43.75	68.75	62.50	58.33	50.00	65.00	60.00	58.33
56.	5911710016	55.81	73.26	66.28	65.12	53.13	65.63	53.13	57.29
57.	5911710017	48.84	73.26	73.26	65.12	82.14	82.14	89.29	84.52
58.	5911710019	75.00	75.00	75.00	75.00	100.00	85.00	85.00	90.00
59.	5911710020	81.25	93.75	75.00	83.33	100.00	100.00	81.25	93.75
60.	5911710021	55.00	65.00	55.00	58.33	40.00	60.00	40.00	46.67
61.	5911710022	40.00	55.00	30.00	41.67	55.00	60.00	25.00	46.67
62.	5911710023	60.00	90.00	75.00	75.00	30.00	60.00	25.00	38.33

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา	
63.	5911710024	50.00	91.67	75.00	72.22	41.67	75.00	75.00	63.89
64.	5911710025	45.00	55.00	40.00	46.67	100.00	100.00	75.00	91.67
65.	5610210019	70.83	70.83	70.83	70.83	75.00	79.17	70.83	75.00
66.	5610210534	83.33	91.67	58.33	77.78	75.00	75.00	91.67	80.56
67.	5610610020	40.00	50.00	50.00	46.67	50.00	62.50	41.67	51.39
68.	5610610202	41.67	41.67	33.33	38.89	41.67	41.67	33.33	38.89
69.	5610610208	25.00	25.00	25.00	25.00	33.33	41.67	41.67	38.89
70.	5610610362	41.67	41.67	66.67	50.00	50.00	83.33	83.33	72.22
71.	5611010072	75.00	87.50	81.25	81.25	66.67	58.33	41.67	55.56
72.	5611110172	85.00	85.00	85.00	85.00	83.33	83.33	75.00	80.56
73.	5611110355	68.75	68.75	87.50	75.00	62.50	87.50	81.25	77.08
74.	5710610031	41.67	75.00	50.00	55.56	66.67	83.33	83.33	77.78
75.	5710610094	50.00	62.50	62.50	58.33	25.00	33.33	25.00	27.78
76.	5710610098	43.75	81.25	93.75	72.92	45.00	70.00	90.00	68.33
77.	5710610114	95.83	95.83	79.17	90.28	95.83	95.83	75.00	88.89
78.	5710610142	50.00	50.00	58.33	52.78	62.50	75.00	56.25	64.58

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา	
79.	5710610199	41.67	75.00	70.83	62.50	81.25	93.75	93.75	89.58
80.	5710610238	25.00	75.00	58.33	52.78	100.00	100.00	81.25	93.75
81.	5710610243	50.00	60.00	80.00	63.33	60.00	75.00	75.00	70.00
82.	5710610310	40.00	55.00	45.00	46.67	85.00	100.00	70.00	85.00
83.	5711210075	35.00	40.00	60.00	45.00	33.33	50.00	100.00	61.11
84.	5711410061	85.00	90.00	90.00	88.33	100.00	100.00	95.00	98.33
85.	5810311032	86.36	86.36	70.45	81.06	100.00	100.00	100.00	100.00
86.	5811010001	25.00	25.00	25.00	25.00	33.33	66.67	75.00	58.33
87.	5811010002	90.00	90.00	55.00	78.33	90.00	95.00	80.00	88.33
88.	5811010006	41.67	41.67	33.33	38.89	66.67	91.67	66.67	75.00
89.	5811010010	25.00	62.50	75.00	54.17	90.63	87.50	84.38	87.50
90.	5811010014	75.00	90.00	85.00	83.33	100.00	100.00	75.00	91.67
91.	5811010021	25.00	25.00	50.00	33.33	34.38	43.75	46.88	41.67
92.	5811010023	50.00	50.00	66.67	55.56	41.67	50.00	50.00	47.22
93.	5811010028	62.50	62.50	53.13	59.38	62.50	58.33	79.17	66.67
94.	5811010036	60.71	64.29	67.86	64.29	75.00	87.50	93.75	85.42

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา		องค์ประกอบ	การเรียง เรียง	จำนวน ภาษา	
95.	5811010039	65.63	68.75	56.25	63.54	71.43	82.14	82.14	78.57
96.	5811010049	50.00	50.00	75.00	58.33	69.44	75.00	75.00	73.15
97.	5811010054	66.67	66.67	58.33	63.89	25.00	75.00	75.00	58.33
98.	5811010059	45.83	50.00	58.33	51.39	60.00	80.00	70.00	70.00
99.	5811010071	55.00	60.00	75.00	63.33	62.50	66.67	87.50	72.22
100.	5811010074	85.00	90.00	75.00	83.33	85.00	85.00	80.00	83.33
101.	5811010076	62.50	81.25	43.75	62.50	91.67	91.67	79.17	87.50
102.	5811010078	33.33	41.67	50.00	41.67	50.00	62.50	56.25	56.25
103.	5811010105	50.00	60.00	50.00	53.33	50.00	56.25	43.75	50.00
104.	5811010106	62.50	81.25	81.25	75.00	68.75	81.25	100.00	83.33
105.	5811010124	25.00	25.00	62.50	37.50	37.50	58.33	66.67	54.17
106.	5811010141	75.00	75.00	83.33	77.78	81.25	81.25	68.75	77.08
107.	5910210029	87.50	93.75	81.25	87.50	87.50	83.33	75.00	81.94
108.	5910210220	75.00	75.00	83.33	77.78	87.50	87.50	91.67	88.89
109.	5910210308	95.00	95.00	60.00	83.33	88.89	88.89	83.33	87.04
110.	5910516031	83.33	83.33	91.67	86.11	66.67	66.67	87.50	73.61

ลำดับ	รหัสนักศึกษา	คะแนนชุดที่ 1 (ร้อยละ)			รวม	คะแนนชุดที่ 2 (ร้อยละ)			รวม
		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา		องค์ประกอบ	การเรียบเรียง	สำนวนภาษา	
111.	5911110154	33.33	75.00	83.33	63.89	58.33	83.33	83.33	75.00
112.	5911110155	25.00	25.00	75.00	41.67	95.00	95.00	75.00	88.33
113.	5911110162	25.00	25.00	33.33	27.78	25.00	75.00	58.33	52.78
114.	5911110200	30.00	35.00	30.00	31.67	50.00	62.50	75.00	62.50

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษา

ขอ-สกุล _____ รหัสนักศึกษา _____ กลุ่ม 01 วันที่ 8/10/80

การเขียนย่อหน้า

คำชี้แจง : จงแนะนำตนเองโดยเขียนย่อหน้าที่มีความยาวอย่างน้อย 150 คำ หรือ 12-15 ประโยค โดยใช้ประเด็นเหล่านี้เป็นแนวทาง 1) ข้อมูลส่วนตัว 2) การศึกษา 3) ความสามารถพิเศษ 4) ประสบการณ์การทำงาน 5) งานอดิเรก 6) สิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ 7) จุดมุ่งหมายในอนาคต

ชื่อบริษัท _____ หรือ ชื่อ ที่ตอนจัดตัวไป _____ เมือง _____ และ ตอนจบตัว เรียงกันไว้ข้าง

200 1 2 3

ฉันเกิดวันที่ 21 เมษายน 2529 อาศัยและเติบโตมาที่จังหวัดพัทลุง ตั้งแต่อายุ 6 ขวบ ฉันโตมาจากการตอนจบตัวเล็ก ๆ แต่ชอบเล่น เพราะมันน่ารักและได้เล่นกับเพื่อน ๆ ส่วนที่ชื่นชอบนั้น มาจากรุ่นพี่ที่ช่วยที่ช่วยฉันเล็ก ๆ ในอดีต รอนๆ มัน คือผมชอบไปเที่ยวต้นไม้ บ้านและตอนจบตัวจากเดิม คือสิ่งที่ฉันรักมากที่สุด ฉันเป็นคนใจดี ช่างช่วยเหลือคนอื่น และฉันก็ชอบเล่นกีฬา เล่นกีฬาที่ชอบคือ ฟุตบอล และบาสเกตบอล หรือเล่นกีฬาที่เล่นกันที่โรงเรียน ฉันชอบวิ่งตอนจบตัวจากก่อนจะวิ่งไม่ได้วิ่ง

200 1 3 3

ในช่วง ฉันเริ่มโรงเรียน ก่อนเกณฑ์ที่กินเนื้อ ดึงๆ ก็ไม่เรียกว่าเข้าเรียนหรอก แต่ฉันก็ชอบเล่นกีฬาเล่นไปเรื่อย จนตอนเป็นคนที่สนิทและรู้จักกันดีกับคนในครอบครัวของฉัน ตอนจบแล้วไปโรงเรียนตั้งแต่เล็ก จนถึงโต ถ้า ฉันร้องไห้ตามแม่กับบ้านทุกวัน ไม่ยอมกินข้าว ไม่ยอมนอน ไม่ยอมเรียนกับเพื่อนๆ ชอบขโมยของเล่น ฉันมีขลุ่ยที่ฉันได้ไปมาตอนนั้นอยู่ และเขาก็รักจะเล่นเมื่อตอนเด็ก ๆ ที่ไปโรงเรียน ชอบเข้าป่าชมต้นไม้ได้ทั้งโรงเรียน ตอนนั้น ได้มีกลุ่มเพื่อน ช่าง ตกใจด้วยใจชอบ เข็มอันเดิม เมื่อถึงช่วงต้นเรียน เข้าโรงเรียน ปรากฏว่า พ่อได้ ส่งของขวัญมาให้ฉันในวันเปิดภาคเรียนไปโรงเรียน ฉันได้พบเจอพี่ต่าง ๆ ในวิชา ผมเจอพี่ที่ ๑ มากมาก ในวิชาที่ฉันเรียนช่วง มีครอบครัวของพี่ที่ ๑ พี่คนที่ ๑ ตอนเด็กที่ ๑ แต่ชื่อจริง ม. ๑๒๖ เราได้ชื่อจากพี่คนพี่คนที่ ๑ มาตั้งชื่อให้ฉัน ช่วงเวลา ๖.๖ เป็นช่วงเวลาที่ฉันชอบมาก เพราะฉันได้ มีตามพี่ที่ ๑ ตอนนั้น ฉันได้เรียนต่อหน้าหน้า ที่สองชั้นอยู่หนึ่ง แต่ฉัน ก็อยากทำใหม่ไป และจบเรียน แล้วคือฉันไป ขอขมาพี่คนที่ ๑ ผมขอขมาพี่คนที่ ๑ มาตั้งชื่อให้ และพี่คนที่ ๑ ตอนจบตัวจากพี่คนที่ ๑

200 1 5 2

พี่คนที่ ๑ เป็นเด็กไม่เก่ง พี่คนที่ ๑ ไม่ค่อยเข้ากันตอนเท่าไร แต่พี่คนที่ ๑ เป็นคนที่ดีมาก ในงานมีชื่อ รักในบท ทำอาหาร ทำขนม ฉันมักจะไปช่วยพี่คนที่ ๑ ในกรทำงาน ไปเรียน เช่น ทำการทอ ทำนาในไร่ต่าง หรือแม้แต่ ตอนจบตัว ก็ชอบมาช่วย พี่คนที่ ๑ ฉันได้เรียนในทำของพี่คนที่ ๑ พี่คนที่ ๑ ชอบสอนทำขนมทำนี้ บางอย่างทำแล้ว ก็ออกมาดี บางอย่างทำแล้วก็ไม่ได้อะไรเลย ก็มีแต่ฉันก็คิดว่าสนุกดี ที่ได้สอนทำสิ่งนี้

200 1 3 2

ทางบ้าน ของฉัน ตอนไปชั้นมัธยม เก็บเงินมาตัว แต่เด็ก ๆ ขอออกจากกลุ่ม แล้วฉันก็ชอบเล่นกีฬา เมื่อออกไปดูโรงเรียนบ้านพี่คนที่ ๑ ก็เรียน ชื่ออะไร พอโตขึ้นฉันก็รู้จักที่จะทำงาน พี่คนที่ ๑ พี่คนที่ ๑ ทางบ้าน ทำงาน เสริมสวย อยู่แล้ว จนกระทั่งมาเปิดร้านเสริมสวย และได้สอนให้ฉันทำสีผมเรียน พี่คนที่ ๑ มาสอนฉัน ได้มาสอนกัน พี่คนที่ ๑ พี่คนที่ ๑ เสริมสวย ซึ่งทำให้ฉัน ได้มีงาน และ เก็บเงิน ได้มากขึ้น

การเขียนย่อหน้า

คำชี้แจง : จงแนะนำตนเองโดยเขียนย่อหน้าที่มีความยาวอย่างน้อย 150 คำ หรือ 12-15 ประโยค โดยใช้ประเด็นเหล่านี้เป็นแนวทาง 1) ข้อมูลส่วนตัว 2) การศึกษา 3) ความสามารถพิเศษ 4) ประสบการณ์การทำงาน 5) งานอดิเรก 6) สิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ 7) จุดมุ่งหมายในอนาคต

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ นามสกุล

ชื่อเล่นว่า เรย์ เกิดวันที่ 10 พฤษภาคม

พ.ศ. 2539 และ มีอายุ 20 ปี มีพี่น้องด้วยกัน 3 คน รวมตัวฉันเอง โดยมีพี่สาว 1 คน และน้องชาย 1 คน ส่วนตัวฉันเป็นลูกคนกลาง ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่ 113/1 หมู่ 6 ตำบลพาว อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

ในด้านการศึกษา ฉันจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนสตรีศรีวิชัย จังหวัดสงขลา แผนกมัธยมวิทย์-คณิต แล้วจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนสตรีศรีวิชัย จังหวัดสงขลา แผนกมัธยมศึกษาตอนต้นวิทย์-คณิต วิทยาลัยสงขลาสาธิต ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ และปัจจุบันได้ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาปรัชญา ศาสนา ภาควิชาศิลปศาสตร์

ความสามารถพิเศษของฉันมีดังนี้คือ สามารถวาดรูปได้บ้าง เล่นดนตรีได้บ้าง เล่นกีฬาได้บ้าง และชอบเล่นกีฬา เช่น ฟุตบอล แบดมินตัน และเล่นเครื่องดนตรีได้บ้าง

ประสบการณ์ในการทำงาน ฉันได้ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่โรงแรมหรู และทำงานเป็นพนักงานขายสินค้าในห้างสรรพสินค้า นอกจากนี้ยังได้ทำงานเป็นอาสาสมัครในโครงการต่างๆ เช่น โครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และโครงการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ซึ่งทำให้ฉันได้เรียนรู้และเติบโตขึ้นในหลายๆด้าน

หากถามว่าฉันมีจุดมุ่งหมายในอนาคตหรือไม่ คำตอบคือ มีแน่นอน ฉันอยากเป็นนักวิจัยหรืออาจารย์ในมหาวิทยาลัย และอยากได้งานที่ท้าทายและมีความหมาย

สิ่งที่ฉันชอบและไม่ชอบคือ ชอบเล่นกีฬาและดูหนัง ไม่ชอบทำงานที่จำเจและไม่มีความหมาย

การเขียนย่อหน้า

คำชี้แจง : จงแนะนำตนเองโดยเขียนย่อหน้าที่มีความยาวอย่างน้อย 150 คำ หรือ 12-15 ประโยค โดยใช้ ประเด็นเหล่านี้เป็นแนวทาง 1) ข้อมูลส่วนตัว 2) การศึกษา 3) ความสามารถพิเศษ 4) ประสบการณ์การทำงาน 5) งานอดิเรก 6) สิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ 7) จุดมุ่งหมายในอนาคต

ในโลกอันกว้างใหญ่ของงานนี้ สหรัฐอเมริกาได้สร้างสรรคสิ่งต่างๆ มากมาย และจะช่วยให้หนึ่งที่เป็นสิ่งสหรัฐอย่างมากที่สุด สหรัฐอเมริกาได้สร้างสิ่งมีชีวิตนับล้านชนิด โดยมนุษย์นั้นนับเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง ซึ่งมีอาณาเขตครอบคลุมเกือบโลกทั้ง 7 พันล้านคน ตลอดทั้งที่มีสหรัฐไปมากกว่านั้น คือ มนุษย์ทุกคนบนโลกมีความแตกต่างกัน ไม่ใช่ใครเหมือนใครในทางเลย แต่กระทั้งในแง่แปลที่ถึงมองจากพ่อแม่เดียวกัน ตลอดออกมาในเวลาเดียวกัน ก็ยังมีความแตกต่างกันในทางความคิด ความรู้สึก ความสามารถ และสภาพฟันในไดนาคต ดังนั้นแม้มนุษย์คนหนึ่งที่เกิดที่อเมริกาเหนือ และ มีเพียงต้นตอเดียวกัน ก็จะมีบุคลิกลักษณะเฉพาะ มีสภาพรอบแบบที่มีความคิดแบบนี้อยู่ภายในคนคนหนึ่ง

สิ่งของดีเป็นสิ่งที่ได้มาจากพ่อแม่ วิชาผมไม่ได้เปิดหนังสือเล่มแรกตั้งชื่อใดๆ ทั้งสิ้น และไม่ได้ให้กระสงฆ์ตั้งชื่อได้ สิ่งของดีนั้นคือ ซึ่งมีความหมายว่าใจของครูสาว เป็นชื่อที่ครูมอบ แต่ตั้งแต่ฉันเกิดมาฉันยังไม่เคยรู้จักใครที่ชื่อเหมือนฉันคนเดียวเอง แม้ว่าสิ่งนี้จะยึดกันหนักตักตั้งชื่อในภาษาไทยว่า ผู้ที่เกิดวันจันทร์ ห้ามมีสระ-หาญในชื่อ (แต่ชื่อของฉันนี้ มีสระ-หาญอยู่ทุกพยางค์) แต่ฉันก็ไม่เคยมาที่สระเปลี่ยนชื่อ เพราะฉันเชื่อว่าชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ฉันเป็นสิริมงคลที่สุดแล้ว ฉันจะไม่เปลี่ยนชื่อเป็นชื่อภาษาอื่น เพราะมาจากพ่อแม่ดีฉันนั้น ฉันจะ รัก แ่ดงหญิงที่ชื่อ: อธิกา ลลิตา ปาฏิโกฏกุล จึงตั้งชื่อเล่นผมฉันว่า อธิกาเป็นเอง

ขอลงบันทึกชื่อตัวเองในชั้นปีที่ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเอกศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่ไม่ใช่เป็นชื่อจริงชั้นปีที่ 1 เป็นชื่อจากของฉัน ในปีที่การศึกษา 2558 ชื่อเดิมคือชื่อในชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเอกศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ภาคใต้ แต่ฉันไม่ได้ชื่อตามชื่อจริงจะเป็นนักศึกษาคณะวิชาอะไรก็ตาม ทำได้ฉันจะชื่อชื่อเดิมชื่อชื่อจริงในคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นเดอนี่ไปฝันของชั้นตั้งแต่เด็ก (ตัวที่ใช้ในชั้นเรียนเดิมสภาพการเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ได้เปลี่ยนได้สิ่งสิ่ง) แม้ว่าชื่อที่เรียนนั้นจะยาก แต่เมื่อเราได้เรียนในสาขาวิชาที่จริง (เราที่จะมีความพยายามและตั้งใจดีฉันให้ตัวฉันไปดี)

ในช่วงปีแรกๆที่เรียนในคณะ อ. เดิมก่อนที่ฉันจะเริ่มภาคเรียนนี้ ในคณะแพทยศาสตร์ ฉันได้สัมผัสกับภาควิชาแพทย์ที่ใหม่ที่ว่า ใจดีกับทุกคนแล้ว สาขา ดิการ์เดือน พลาง หนักใหญ่ ด้ เป็นสิ่งแรกที่ฉันจะทราบที่ฉันจะชอบตนเอง โดยในสิ่งแรกที่เริ่มการทำงาน ก็เป็นฉันกับพวกของฉันๆ คำที่ปรากฏมาแต่แรก และสิ่งที่ได้สัมผัส โดยได้ค่าจ้าง 40 บาทต่อชั่วโมง ทำให้ฉันรู้สึกได้ว่าเราจะได้เงินมาใช้ด้วยนั้น ตัวฉันแตกต่างด้วยเลย ด้วยสภาพยากๆด้วยสิ่งนี้เอง แต่ไม่ใช่อุปสรรคฉันได้ชื่อออกจากงานนี้แล้ว เนื่องจากคณะแพทยศาสตร์เรียนค่อนข้างหนัก ทำให้ไม่มีเวลาไปทำงาน

0 1 2 3 4 0 3 2 0 4 4 3

ชื่อ-สกุล _____ รหัสนักศึกษา _____ กลุ่ม _____ วันที่ 21/6/60

การเขียนย่อหน้า

คำชี้แจง : จงแนะนำตนเองโดยเขียนย่อหน้าที่มีความยาวอย่างน้อย 150 คำ หรือ 12-15 ประโยค โดยใช้ประเด็นเหล่านี้เป็นแนวทาง 1) ข้อมูลส่วนตัว 2) การศึกษา 3) ความสามารถพิเศษ 4) ประสบการณ์การทำงาน 5) งานอดิเรก 6) สิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ 7) จุดมุ่งหมายในอนาคต

อ 1
ก 1
ค 3
อ 2
ก 3
ค 1
อ 1
ก 2
ค 2
อ 2
ก 2
ค 3

ผมชื่อ พินมตาธรรมคุณธรรมของบ้าน ไผ่สีที่น้อย อาทิตย์มอกรม
พองเมอเม่ที่จังหวัดปัตตานี มีจวันผมอายุ 1๘ ปี กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 1 เอกชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สาขาการเขียน
ศิลป์ - ฝรั่งเศส
การเล่นกีฬา เป็นสิ่งที่ชื่นชอบ ได้โอกาสได้มีเมื่อนักกีฬาของโรงเรียนตั้งตระเตรียมใจไปแข่งจนถึง
อ้อมมปลาย กีฬาที่ชื่นชอบมากที่สุดคือ บาสเกตบอล หรือโดดสิง เม่ของ คิดว่าการเล่นกีฬา
ได้สามารถประเภทความเ็นตามอารมณ์ที่ตัวเองเ็น
มีผมสติภาที่มี 5 ได้ผมสมัครงาน:กรรมการฝึกเขียน ผ่านกีฬาเตะ กิจกรรม วันหนึ่งคะแนน
ปรากฏว่าพรรคตัวเองชนะ ผมจึงได้โอกาสในการทำงานนี้ โรงเรียนผม จัดงานกิจกรรม การแข่งขัน
กีฬาเตะ ให้โรงเรียนได้มีกิจกรรมด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่น่าได้รอก แต่ หวังผมมาก
กว่ากิจกรรมอื่นผ่านการสมัคร
ผมมีแผนขอโอกาสในแง่ดี เพราะผมชอบออกคำสั่งการ จัดกิจกรรม ผมไม่มีความเกินก
ศัพท์ว่าเป็นเพื่อนแก่เสมอ ผมไม่ชอบการพูดกับคนหรือดูถูก
จุดมุ่งหมายในอนาคตของผมคือ ได้มีราชการ เห็นดีเพื่อนของผม และชีวิตครอบครัวที่ดี

ภาคผนวก จ
ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล: จอมขวัญ สุทธินนท์, (ดร.)
Jomkwan Sudhinont (Ph.D.)

การศึกษา: ปริญญาโท ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย, 2558
ปริญญาตรี ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย, 2551
ปริญญาตรี ภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย, 2548

สาขาเชี่ยวชาญ: หลักภาษาไทย
วิจัยปฏิบัติการ

ผลงานทางวิชาการ

ผลงานวิชาการตีพิมพ์ในที่ประชุม:

จอมขวัญ สุทธินนท์. (2556). การแปรของหน่วยเสียงในคำ “อัสสัม” กับ “อาหม”. ใน การสัมมนาวิชาการระดับชาติ “ไต่พ่าเกในรัฐอัสสัม: ความยั่งยืนทางชาติพันธุ์บนฐานภาษาและวัฒนธรรม” วันที่ 26 พฤษภาคม 2556 ณ ตึกจุฬารัตน์พิศาลศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

อภิชนา แก้วอุทัย วรวรรณ สุขใส และจอมขวัญ สุทธินนท์. (2556). กลวิธีการใช้ภาษาในการเสนอขายสินค้าของแม่ค้าในตลาดนัดอาเซียนเทรด อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. ในการประชุมวิชาการระดับชาติ “วลัยลักษณ์วิจัย” ครั้งที่ 5 วันที่ 1-2 สิงหาคม 2556 ณ อาคารปฏิบัติการเทคโนโลยีและพัฒนานวัตกรรม มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ อ. ท่าศาลา จ. นครศรีธรรมราช, (หน้า 22-22).

Boonprad, N., Kwannimit, N., Chaisri P., Srimat, R. and Sudhinont, J., (2017, May 26th). Comparison of Ability in Reading Thai Words among Students of the Bachelor of Arts Degree Program in Language and Applied Thai, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University. Challenges in the 21st century: Sustainable Development in Multicultural Societies. ICHISS#9 9th International Conference on Humanities and Social Sciences. May 26th 2017. Prince of Songkla University, Hat Yai Songkhla, Thailand.

ผลงานวิชาการตีพิมพ์ในวารสาร:

จอมขวัญ สุทธินนท์. (2550, ธันวาคม 2550-พฤษภาคม 2551). “การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวีภาวิไล”. *วารสารภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย*. 1 (2), 155-163.

จอมขวัญ สุทธินนท์ ณิชฎินิชา บุญพริต นวพร ขวัญนิมิตร ปัญญกัลย์ ไชยศรีและรัฐพงศ์ ศรีมาตย์. (2559, กรกฎาคม-ธันวาคม). “ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์”. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. 10 (1), 21-36.

จอมขวัญ สุทธินนท์ ประเทือง ทินรัตน์ และสิริวรรณ นันทจันทุล. (2558). “หญิงรักหญิงกับการประชิดประชัน”. *วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. 15 (2), 7-16.

_____. (2560). “ประเภทของวัจนกรรมการประชิดประชันในนวนิยายชายรักชาย” *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่*. 9 (1), 21-23.

อภิขญา แก้วอุทัย และจอมขวัญ สุทธินนท์. (2556, มกราคม-มิถุนายน). *วรรณกรรมสุบินกุมาร: การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ*. *วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. 5 (1), 35-48.

รายงานวิจัย:

จอมขวัญ สุทธินนท์. (2551). *การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวีภาวิไล*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. (2558). *การพูดประชิดประชันของตัวละครในนวนิยายชายรักชายและหญิงรักหญิง*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรวรรณ สุขใส อภิขญา แก้วอุทัย และจอมขวัญ สุทธินนท์. (2553). *กลวิธีการใช้ภาษาในการเสนอขายสินค้าของแม่ค้าในตลาดนัดอาเซียนเทรต อำเภหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. *ทุนสภวิจัยแห่งชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ประจำปีงบประมาณ 2553*.

อภิขญา แก้วอุทัย และจอมขวัญ สุทธินนท์. (2553). *การศึกษาวិเคราะห์สุบินกุมารฉบับวัดพิบูลทอง
เชิงวรรณกรรมและสังคม*. ทุนสนับสนุนการวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

การติดต่อ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
jomkwan.sud@psu.ac.th
(66) 0-7428-950